



ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ἐαλλομένη τῇ 10ῃ Φεβρουαρίου μηνός

ἢ συντέτακται καὶ ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν ποιήματα ἔκείνη μὲν
Γεωργίου Τραπεζούντιου οὗτος δὲ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΥΠΟ

ΠΕΤΡΟΥ ΙΕΡΕΩΣ Θ. ΚΟΝΤΟΜΙΧΑΛΟΥ

Κεφαλλήνως

«Θαυμασιὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ».



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΧΙΩΤΗ ΚΑΙ Κ. ΡΟΥΣΣΑ

1910

Τῷ

Σεβασμιωτάτῳ Πανιερωτάτῳ

καὶ

Θεοπροβλήτῳ

Ἐπισκόπῳ Κεφαλληνίας

Κυρίῳ Κυρίῳ

ΔΑΜΑΣΚΗΝΩ

Τὴν βίβλον ταύτην ἀνατίθησι.

Ο ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΑΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΚΟΝΤΟΜΙΧΑΛΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ



ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 10

Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμ-
πους τοῦ θαυματουργοῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προοιμιακὸν ψαλμὸν. Εἰς τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα**, ἱστῶ-
μεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ποίημα Γεωργίου Τραπεζουντίου. **Ἦχος Α'.**

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἐνόησε, καὶ τῷ Χριστῷ συνει-
ναι, μετ' ἁγίων Ἀγγέλων, πανταίᾳ τᾷς βατάνους ὑπέστης
στερρῶς καὶ τυράννων ὀμότητα, καὶ μαρτυρήσας γενναίως, ὑπὲρ
Χριστοῦ, συνευφραίνῃ τοῖς μαρτύρων χοροῖς.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράστοι, καταστραπτόμενος, τοῦ νοητοῦ
ἡλίου, ὦ Χαραλάμπες μάκαρ, ὁλόφωτος ἐδείχθης μάρτυς
Χριστοῦ, Ἱερεὺς τ' ἐννομώτατος· διὸ Χριστῷ συνυπάρχων ἐν οὐ-
ρανοῖς, ὑπὲρ κόσμου παντός πρέσβευε.

Τῶν ἀθλοφόρων χορεῖαις συναυλιζόμενος, ἐν οὐρανοῖς τριτυά-
καρ, παρεστὼς τε τῇ θείᾳ, Τριάδι τῇ ἀνάρχῳ μνήμην ποιοῦ,
τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν παντέβαστον Κάθαρ-
σου εὐλαβῶς, προσκυνούντων μετὰ πίστεως.

Δόξα. **Ἦχος Β'.**

Η Εκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικῶς, νέαν στολὴν ἐν-
δυταμένην, ὡς πορφύραν, καὶ βύσσον, τὸ αἷμα τοῦ ἀθλοφόρου
Χαραλάμπους· τοῦτον γὰρ ἐν εὐσεβείᾳ ἐκθρεψαμένην, θυσίαν ἁμω-
μον δεκτὴν καὶ εὐάρεστον Χριστῷ προσήγαγε· διὸ ὁ νικητὴν τοῦ-

τον τῶν παρανόμων, ἀναδείξας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ στεφανώσας,
καὶ δοξάσας, καὶ ἡμῖν κατὰπεμψον, ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν **Θεοτοκίον**.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια. ***Ηχος Β'.**

Οἶκος τοῦ Ἑφραθά.

Σὺ μπάσα ἡ Ἑλλάς, ἐνθέων νῦν ἀγάλλου, κατέχουσα ἐν κόλ-
ποις, τὴν σεβάσμιον Κάραν, τὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ω θαύματος ροικτοῦ, ὦ τεραστίου ξένου· ὅσα γὰρ τῶν μαρ-
τύρων, ἰάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παράδοξα.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Στίφη νῦν τῶν πιστῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος παῖδες, ἀσπάσασθε
προθύμως, τοῦ θεοῦ Χαράλαμπος, τὴν Κάραν τὴν σεβά-
σμιον.

Δόξα, καὶ νῦν.

Πάγγρυτε κιθώτῃ, καὶ στάμνε μανναδόχε, Μαρία Θεοτόκε, τὸν
σὸν ὕιόν δυσώπει, τοῦ σώται τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. ***Ηχος Δ'.**

Ως στύλος ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χρι-
στοῦ, καὶ λύχνος ἀείφωτος τῆς οἰκουμέ-
νης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπος· ἔλαμψας ἐν
τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας καὶ εἰ-
δώλων τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρρη-
σίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ γίνεται μικρὰ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Τὸ **Μακάριος ἀνὴρ**. Τὸ α' Ἀντίφωνον. Εἰς τὸ **Κύριε ἐκέ-
κραξα**, ἰστώμεν Στίχ. ἡ' καὶ ψάλλομεν Στίχ. προσόμοια.

***Ηχος πλ. Β'.** Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἄνθρωπος ἐκ νεότητος, ἀνατεθείς τῷ Δεσπότη, τοῦτον ἐπεπόθη-
σας, καὶ αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἠκολούθησας, καθαρθεὶς πά-
σης δέ, τῶν παθῶν κηλίδος θείαν χάριν κατεπλούτησας, τελεῖν
ἰάματα, καὶ θαυματουργεῖν τὰ παράδοξα· καὶ μάρτυς ἐχρημάτι-
σας, πάσαις προσβολαῖς τῶν κολάσεων, ἀκλόνητος μείνας, δυνά-
μει τοῦ τιθέντος ἐν Σταυρῷ, ὃν ἐκτενῶς καθικέτευε ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Η ἄνθρωπος προσηλούμενος, σοῦ τὸ σωτήριον σῶμα, τὸ καρτερικῶ-
τατον, ἀθλητὰ Χαράλαμπος, καὶ ἀείκτετον, τὴν ψυχὴν
ἄτρεπτον, καὶ τὸν νοῦν ἄτυλον, διετήρεις συντριβόμενος· θεὸς γὰρ
ἔρως σε, ἐνδοθεν πλουσίως ἀνέφλεγε, καὶ φέρειν τῶν κολάσεων,
ἅπαναν ιδέαν ἠρέθιζε, μάρτυς ἀθλοφόρε, Χριστοῦ τῶν παθημάτων
κοινωνέ, ἐν παρρησίᾳ ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χαράν τὴν ὑπέρλαμπον, καὶ τὴν ὑπέρτιμον δόξαν, ἀλλήσας
κεκληρῶσαι, καὶ τὴν αἰωνίζουσιν ἀγαλλίασιν Ἱερεῦ Ὅσιε,
ἀθλητὰ τίμιε, Στρατιώτα γενναιοτάτε, ὁ τὰ στρατεύματα, καὶ
τὰς παρατάξεις τοῦ δράκοντος, αἱμάτων σου τοῖς ρεύμασιν, ἄρδην
κατακλύσας τῇ χάριτι, καὶ θείᾳ ἐντεύξει νεκροὺς ἐξαναστήσας
ἀληθῶς, καὶ παρρησία δεόμενος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερα προσόμοια. ***Ηχος Δ'.** Ἐδωκας σημειώσιν.

Εδωκας τὸ σῶμά σου πρὸς τὰς βασάνους Ἀοίδιμε, τὴν ψυχὴν
δὲ ἐτήρησας, ἁμωμον ἀκίβδηλον, πάσης ἁμαρτίας, καὶ τῆς
δυσεβείας, τῶν παρανόμων αἰκιστῶν, καὶ ἀνυψώσας τὸν νοῦν
μετάρσιον, πανόλβιε Χαράλαμπος, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ πλά-
στην σου, κατοικεῖν κατηξίωσεν, εἰς παστὰδά οὐράνιον. **Δίς.**

Εἰδωκάς τοῖς δούλοις σου, τὸν σὸν θεράποντα Κύριε, Χαράλαμπε τὸν ἐνδοξόν, ἱάσιν ἀλάθητον, νόσων πολυτρόπων, καὶ παραμυθίαν, τῶν συμφορῶν καὶ λυπηρῶν, καὶ καθαιρέτην τῆς πλάνης μέγιστον· διό σου τὴν φιλόανθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, πολυεὐσπλαγγνε Κύριε, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν ἤνπερ εἴληφας, παρὰ Θεοῦ ὑπὲρ ἐννοίαν, ἀθλοφόρε Χαράλαμπε, χάρις τῶν ἰάσεων, πᾶσι παρεμφαίει, καὶ τῶν θαυμασίων, ἡ ἀναρίθμητος πληθὺς, τὰς δωρεάς σου κηρύττει· Ἄγιε· ἃς ὄντος ὑπὲρ λόγον τε, καὶ νοῦν ἀπειλήφας ἐνδοξε, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν μαρτύρων ἀγλάϊσμα.

Δόξα ἡχος Δ'.

Εἴθυστας τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, ἱεουργῶν τῷ Δεσπότῃ, καὶ κτίστῃ σου, ὡς Ἱερεὺς ἐννομώτατος· οὐ καὶ τοῦ πάθους γέγονας μιμητὴς θεόφρον Χαράλαμπε· σεαυτὸν γὰρ θυτίαν εὐπροσδεκτον προσήγαγες, τῷ διὰ σέ θυσίαν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσαγαγόντι, διὸ συναγάλλῃ αὐτῷ εἰς οὐράνιους σκηνώσεις, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἵνα ρυσθῶμεν ὀργῆς καὶ θλίψεως, οἱ τιμῶντες σου τὴν πανέροτον μνήμην, καὶ πόθῳ ζέοντι προσκυνοῦντες τὴν σὴν Κάραν, τὴν ἄπειρα θαύματα βρύουσιν, καὶ λοιμώδη νότον ἐκ ποδῶν ποιουμένην, σωτηρίαν καὶ ἱάσιν ἡμῖν βραβεύουσιν.

Καὶ νῦν Θεοτοχέον.

Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαβὶδ.

Εἰσόδος. Τὸ **Π**ῶς ἐλαχρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἁληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ἐν ἐξελεξάμην· ἵνα γινώτε καὶ πιστεύστέ μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγώ

εἰμὶ· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα, καὶ ἔστωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμὶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποτρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτροῦμενος ἡμᾶς ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκως ἡ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὕψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήτουσιν ἀληθείαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάζει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπεί αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὅπλοποιήσει τὴν Κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ἐσιότητα· δξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν· συνεπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσκει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους δυναστῶν·

ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικαταῖ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ἰψίστου.

Καὶ γίνεται ἡ συνήθεια ἐκτενής.

Εἰς τὴν **Λετὴν** ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, **ἤχος Α'.**

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ σκιρτήσατε ἀγαλλόμεναι, τὴν Κάραν τοῦ μεγαλομάρτυρος Χαραλάμπους ἐν κόλποις κατέχουσται, ὡς θησαυρὸν βαθυτάλαντον καὶ ἀνεξάλειπτον· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ὁπημέραι ἀπαυόμενοι τὰ τῶν ἰάσεων βεῖθρα· τῆς πανώλους λοιμικῆς ἀπαλλαστόμεθα νόσου, εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῷ κηδεμόνι καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος μάρτυς Χαραλάμπες, τῆς οὐρανῶν βασιλείας οἰκήτωρ γέγονας, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τοῦ κόσμου παναοίδιμε· τὸ δὲ κάρτερικώτατόν σου σῶμα, ἐν τῇ γῇ κατέλιπες, ἱάμα σωτήριον τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι, καὶ ἀπτομένοις μετὰ πόθου· τὴν δὲ πάντιμόν σου Κάραν, ἡ Ἑλλάς ἐκτήσατο πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ θησαυρὸν πολύτιμον· δι' ἧς τῶν ὄντως ἐφετῶν τυγχάνει, καὶ τῶν ἐναντίων ἐκλυτροῦται, ἐπισκιάσει· τῆς ἐν σοὶ θείας χάριτος.

Ὁ αὐτός.

Πίστει καὶ πόθῳ ἀναφλεγθεὶς τῷ πρὸς τὸν Δεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὡς περ κλίμακι χρησάμενος· ἀνῆλθες πρὸς οὐρανίους λιμένας, ἀκαεῖθεν τῇ θεοθεν δοθείσῃ σοι χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελούντας τὴν σεβάσιμον μνήμην σου, καὶ τοὺς σοὺς γεραίροντας ἀγῶνας, καὶ τὴν σὴν πάντιμον Κάραν κατασπαζομένους, μάρτυς Χαραλάμπες.

Ὁ αὐτός.

Τὰ τοῦ πονηροῦ ἥκοιμένα βέλη, ἀπήμβλυνας Ἀγιε, τῇ τῶν σῶν ἁθλῶν ἀντιτυπία, καὶ κατήσχυνας ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὸ τοῦτου ὄργανον Σεβῆρον τὸν ἀσεβέστατον· ἀκλινεῖ γὰρ δια-

νοία τῇ πέτρᾳ ἐρηρεισμένος τῆς πίστεως, ἀδιάσειστος ἔμεινας· διὸ αἱ ἀντιφάσεις τῆς ἀσεβείας, οὐ κατίσχυσαν περιτρέψαι τὴν στερρὰν σου εὐσέβειαν· ἀνθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς συγχορεύεις Ἀγγέλοις, καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ἐν ἄσμασι, τὴν πανσεδάσιμον Κάραν σου.

Ὁ αὐτός.

Μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ Χαραλάμπες γενναιοτάτε, σὺ ρωμαλαίῳ φρονήματι, τὸν ὄντως Θεὸν μεγαλοφώνως ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαίρων· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἐπαγαλλόμενος σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστὸν ὃν υἱὸν Θεοῦ παρρησίᾳ ὡμολόγησας, ἐκέλευε εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ τὴν πανώλεθρον λοιμικὴν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ποιῆσαι, ἐκ κινδύνων λυτρούμενον ἡμᾶς παντοίων· αἰετοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ ἀσπαζομένους τὴν σεβάσιμον Κάραν σου, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἐορτάζοντας.

Ὁ αὐτός.

Ρωμαλαϊότητι φρενῶν ὠχυρομένος θεσπέσιε, τὰς βασάνους τῶν ἁθέων εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἀλλ' ἀνδρείως ὤρμησας πρὸς τὰ σκάμματα· τῷ δὲ θεῷ Πνεύματι λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεξας, καὶ τοὺς τιμωρομένους σε ποιναῖς καθυπέβαλες, καὶ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν ἐκράτυνας· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὰ γέρα τῶν σῶν πόνων κομισάμενος, ἀπαύστως δοξολογεῖς τῇ, Ἀγίαν Τριάδα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων τὴν σεβάσιμον Κάραν σου.

Δόξα. **Ἦχος Πλ. Α'.**

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· Σήμερον γὰρ συγκαλεῖται ἡμᾶς ἡ πανσεδάσιμος πανηγυρίς Χαραλάμπους τοῦ Ἱερομάρτυρος, τράπεζαν ἡμῖν παρατιθεμένη τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων, καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ κεφαλὴν, ἱάματα ὡς νάματα βλύζουσιν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι,

καὶ ἀρρομένοις ἐξ αὐτῆς ἴασιν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν **Θεοτοκίον**.

Σὲ δυσωποῦμεν ὡς Θεοῦ μητέρα, εὐλογημένη.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί. Εἰς τὸν Στίχ. προσόμοια

Ἦχος Α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πανεύφημε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, σὺ τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, μέσον τοῦ σταδίου· διὸ καὶ ἡγῶνισαι, κατὰ τῶν ἀντιπάλων, ῥωννύμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ τὸν στέφανον ἀπειλήφας· ὅθεν πάντες τὴν χάραν σου σέβομεν·

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Αβρύνεται σήμερον Ἑλλάς, πᾶσα ἡ χριστιάνυμος. Κάραν τὴν σὴν γὰρ ἐκτήσατο, ὡς κρήνην βρύουσαν, ἱαμάτων βεῖθρα, καὶ πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ χάριν κενουμένην μηδέποτε, νόσους τ' ἐλαύνουσιν, λοιμικὴν τε τὴν πολυφθορον, ἐξ ἀνθρώπων τῶν μακαριζόντων σε.

Στιχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ...

Νεκρὸν ἀναστήτας δι' εὐχῆς, ἀσεβεῖς κατέπτηξας· ἐξ ὧν καὶ πλείστους προσήγαγες, Χριστῷ πανόλβιε, καὶ τὸν δαιμονῶντα εὐθὺς ἱατάμενος. Γαλήνην βασιλίδι ἀνείλκυσας, τῆς πλάνης δαίμονος, καὶ Χριστῷ ταύτην προσήγαγες, ἐστεμμένην ὡς παρθενομάρτυρά.

Δόξα. **Ἦχος Δ'.**

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς ὑπομονῆς ἀδελφοί, τὸν γενναιοτάτον ἀθλητὴν, τὸν δυσὶ στέμμασι κατεστεμμένον, Ἰερωτύνης, καὶ ἀθλήσεως, παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, Χαράλαμπη τὸν ἐν μάρτυσι μέγιστον εὐφημησώμενοῦτος γὰρ τὸν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τρόπαιον μέγα κατὰ τῆς πλάνης ἀνεστήσατο, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὸν Θεὸν ἐξαιτεῖται ἄφεσιν ἁμαρτιῶν

ἡμῖν παρασχεῖν, καὶ παντοίων νόσων ἀπαλλαγὴν, ταῖς θερμῶς προστρέχουσιν αὐτῷ, καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Κάραν εὐλαβῶς ἀσπαζομένοις, καὶ τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πόθου τελοῦσι, καὶ αἰτουμένοις δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν **Θεοτοκίον**

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλλατε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. **Ἦχος Δ'.**

Ως στύλος ἀκλόνητος τῆς ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος αείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπες· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ μαρτυρίου ἔλυσας καὶ εἰδῶλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρησίᾳ Χριστῷ πρόσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἴτα γίνεται ἡ συνήθης εὐλόγησις τῶν ἁγίων, καὶ μεταλαμβάνομεν ἐξ αὐτῶν πάντες οἱ ἀδελφοὶ εἰς ἁγιασμόν ψυχῆς καὶ σώματος. **Εἰς τὸν Ὁρθρον**, μετὰ τὸν **Ἐξάψαλμον** τὸ **Θεὸς Κύριος**. Τὸ τροπάριον. **Ὡς στύλος ἀκλόνητος**. Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. **Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον**.

Μετὰ τὴν Στιχολογίαν Καθίσματα. **Ἦχος Γ'** Θείας πίστεως

Εργοὶς ἐλαμψας τῆς εὐσεβείας, πλάνην ἐσθεσας κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης, Χαράλαμπες, καὶ παρανόμων τὰς φάραγγας ἤσχυνας, τροπαιοφόρος παμμάκαρ γενόμενος. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θαῦμα μέγιστον, πῶς ἐν ἀγκάλαις σὺ ἐδάσπασας, Παρθενομήτορ, τὸν ἐν ὄρακι αὐτοῦ τὰ πάντα συνέχοντα, καὶ ἐκ μαζῶν σου ἐξέθρεψας γάλακτι, τὸν τροφοδότην καὶ πλάστην τῆς Φύσεως. Κόρη πάνταρνε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν Β' Στιχολογίαν Καθίσματα. ***Ἦχος Δ'.**

Ἐπεφάνης σήμερον

Ως φωστήρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑώας, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας,
ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπε·
ὅθεν τιμῶμεν τὰ θεῖα σου λείψανα.

Ἄλλοτε. Ὅμοιον

Ιερὸν τὸ Πνεῦμα σέ, Ἱερομάρτυς, ἱερῶς ἀνέδειξε, τὸ ἱερὸν θῦμα
σοφῆ, προσενηχθὲν, ἱερώτατε, τῷ θεῷ λόγῳ, ᾧ θεῖως δεδό-
ξασται.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μωϋσῆς ἐώρακε πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαττάσας, τὸ
τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν πανάμωμε,
δόξου δὲ μᾶλλον πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον Καθίσματα. ***Ἦχος Γ'.**

Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα, μάρτυς, τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον
τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλαγεῖται ἡ Ἑλλάς, βοᾷ σοι εὐφραι-
νομένη· σήμερον τιμῶμέν σου κεφαλὴν τὴν σεβάσμιον, θραῦσον τὰ
φρυάγματα τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, Ἄγιε, καὶ λύτρωσον ἡμᾶς ἐκ τῶν
κινδύνων καὶ νοσημάτων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν ἀπειρόγαμον Θεογεννήτριαν, τὴν τὸν ἀχώρητον γαστρὶ
χωρήσασαν, καὶ τὸν τροφέα τοῦ Παντὸς τῷ γάλακτι θρεψα-
μένην, μόνην ἐξιχύσασαν, τῆς κατάρας λυτρώσασθαι, γένος τὸ
ἀνθρώπινον, τὴν πανάχραντον Δέσποιναν, ὑμνήσωμεν συμπτῶνως
βοῶντες, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον, ἤχος Δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Περιτετευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Τὸ **Ἡᾠὸν πνοή.** Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώ-
πων· ἐπιβαλοῦσι

Εἶτα τὸν **Ν'.** **Ψαλμὸν.** Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου . . . Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. ***Ἦχος πλ. Β'.**

Φάλαγγα θεοστεφῆ φωτοφανοῦς μάρτυρος, ὑπὲρ Χριστοῦ τυ-
θεῖσαν προθύμως, τὸν ἀγίολεκτον συνασπισμὸν τοῦ ἱερομάρ-
τυρος Χαράλαμπος, φιλομάρτυρες δεῦτε τιμῶμεν, καὶ τὴν
πανίερὸν μνήμην αὐτοῦ πνευματικῶς τελέσαντες, πρὸς αὐτὸν βοή-
σωμεν· τῆς λοιμικῆς ἀπειλῆς τὸν εὐσεβόφρονα λαόν σου ἐλευθέ-
ρωσον, καὶ λύτρωσον ἡμᾶς πάσης περιστάσεως.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου, τὸ Κύριε ἐλέησον ιθ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιροῖς.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ζ'.

Καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς η'. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

ᾠδὴ Α'. ***Ἦχος πλ. Β'.**

Ὁ ἐν ἡπείρῳ περσεύσας Ἰσραήλ.

Χοροβατῶν εὐφροσύνως τὰ νοητά, οὐρανῶν σκηνώματα, καὶ
λαμπόμενος φωτί, ἀνεσπέρῳ ῥῦσαι παθῶν, ταῖς πρεσβείαις
σου σοφέ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Η' φωτοφόρος σου μνήμη ἡλιακᾶς, ἀπαστράπτει χάριτας καὶ
φωτίζει τοὺς πιστῶς, ἐν αὐτῇ τιμῶντας σε χαρᾶς, λαμ-
προτάτης ἀληθῶς ταύτης ὑμνήσω σε.

Ταῖς τῶν αἱμάτων βανίσι τὴν ἄλμυρὰν ἀπιστίας θάλασσαν,
κατακλύσας ποταμός, εὐσεβείας γέγονας Χριστοῦ, καταρ-
δεύων ἀληθῶς τὴν Ἐκκλησίαν αἰεί.

Θεοτοκίον.

Α' μαρτιῶν καταιγίδες, καὶ λογισμῶν ἐναντία κύματα, καὶ πα-
θῶν ἐπαγωγαί, ἐπ' ἐμέ διήλθουσιν, τῇ σῇ Θεοτόκε κραταιᾷ
πρεσβείᾳ, σῶσόν με.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Ἄνοιξω τὸ στόμα μου.

Τὴν χάραν τὴν πάνσεπτον, καὶ τὰ παλαίσματα, Κύριε, ὑμνεῖν ἀφιέμενος τοῦ σοῦ θεράποντος, θείαν ἔλλαμψιν ἐξ ὕψους ἐξαιτούμαι, δι' ἧς ἀναμέλψασθαι ταῦτα δυνήσομαι.

Σεβήρον τὸν ἄθεον, τὸν ὠρυόμενον λέοντα, καθεῖλες Χαρά-λαμπες, τὸν Κρίσπῳ ἄρρονι, τὴν δυσσέβειαν τὴν τούτων ἀπελέγξας· ἀνθ' ὧν ἐστεφάνωσε χεὶρ ἡ τοῦ Κτίστου σου.

Βασιλεῖον κόσμον σε, ἡ Ἐκκλησία ἐκτήσαστο, δαιμόνων διώκτην σέ, θεῖε Χαράλαμπες, νοσημάτων τε παντοίων ἐλατῆρα· διόῃ ἐορτάζει σου τὴν μνήμην Ἄγιε.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὅρος τὸ ἅγιον, στάμναν τὴν πάγχρυτον, τὴν βαστάσασαν τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἐκάστοτε πιστοὺς τῇ χάριτι.

Καταβασία. Ἄνοιξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Οὐκ ἔστιν ὅλως ἐξαιρεῖν, τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, ἅπερ ἔδρασας ἔτι ἐν τῷ βίῳ περιών, καὶ πρὸς Θεὸν μετελθών, ἀθλοφόρε μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δυνάμει θεῖα κρατυνθεῖς, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, τῶν ἀτόμων καθεῖλες, στρατιώτης ὡς στερρός, Χαράλαμπες, ἀθλητά, ὡς πολίτης θείας παρατάξεως.

Αιμάτων ρεύσαντες κρουνοί, σοῦ τοῦ σώματος πᾶσαν, ἀσεβείας τὴν φλόγα, καὶ δεινὴν πυρκαϊάν, κατέσβεσαν τῆς τρυφῆς, τὸν χειμάρρου σοὶ δὲ προὔξενσαν.

Θεοτοκίον.

Αῖγιον Ἄγιον Θεόν, τέτοκος παναγία, ἀγιότητος οἶκος, δεδειγμένη καθαρὸς, καὶ πύλη μόνη Χριστός, ἣν διήλθε, σώζων τὸ ἀνθρώπινον.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοφόρε, πιστῶς συνελθόντας ἐν Ναῷ, τὴν χάραν προσκυνῆσαι σου, τὴν θείαν καὶ σεβάσμιον, φρούρει καὶ διαφύλαττε, σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος.

Νεκρὸς νεανίαν ἀναστήσας, δαιμόνων νφθεῖς τε ἐλατήρ, πλήθη βροτῶν ἐξέστησας, καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες, μαρτυρικῶς ἐν αἵμασι, χειρῶν ἀρπάσας τοῦ δράκοντος.

Δεῦτε ἡ πληθὺς τῶν χριστωνύμων, Κυρίου τὸν μάρτυρα πιστῶς, αἰνέσωμεν καὶ στέψωμεν αὐτοῦ τὴν Κάραν ἄσμασι, πνευματικοῖς τὴν πάνσεπτον, πταισμάτων λύσιν εὐρωμεν.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν κόσμον ἀχώρητον παντί, ἐν σῇ γαστρὶ χωρήτατα, ἀγκάλαις σου ἐβάστασας, παρθενομήτορ ἄχραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα ᾠδὴ γ'. Θεῖας πίστεως.

Στύλος ἄσειστος τῆς Ἐκκλησίας, λύχνος ἄσβεστος τῆς Οἴκου-μένης, ἀθλοφόρε ἀνεδείχθης Χαράλαμπες, καὶ ἀναλάμψας ἡλίου φαιδρότερον, τὴν τῶν εἰδώλων ἐλαύνεις σκοτόμαιναν. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄλλος. ᾠδὴ γ'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰ στίφη τῶν πιστῶν, εὐσεβῶς συνελθόντα, τὸν μάρτυρα Χριστοῦ, Χαράλαμπε τὸν μέγαν, ἀξίως εὐφημήσωμεν, εὐσεβείας τὸν πρόμαχον, ἀδαμάντινον, καὶ δυσσεβῶν καθαιρέτην, τὸν κηρύξαντα, Θεὸν τοῦ σύμπαντος κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὁρωπον.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς-πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Ῥδὴ Δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ωραῖος γέγονας, χρισθεὶς ἐν αἵματι τῆς σεπτῆς μαρτυρίας, καὶ καλλοναῖς, ταύτην κατηγλάϊσας, Χαράλαμπες ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα καὶ στήριγμα.

Δαιμόνων ξόανα, τῇ σῇ συνέτριψαι, ἀθλοφόρε ἀνδρεία νᾶν σαυτόν, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ καρτερίας ἀψευδοῦς, στήλην δείξας καὶ υπόδειγμα.

Εἰς ὕψος αἶροντες τὰς χεῖρας ἐνδοξε, οἱ τοῦ σκότους προστάται σοῦ τὰς πλευράς, ἔξουν τοῖς ὄνυξι, τὴν δι' αἰῶνος ἀληθῆ προξενούντες σοι ἀπόλαυσιν.

Ισχύς, καὶ ὕμνησις, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ὑπερβολῇ, πάντα γε χρηστότητος, καὶ λυτρωσάμενος ἡμᾶς τῆς ἀρχαίας παραβάσεως.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἀνεδέξατό σε ὥσπερ χρυσοπτέρυγα τελείαν, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις ἀνιπτάμενον, ὡς ἀήτητον ἀθλητὴν καὶ περιδοξον.

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ μάρτυς ἐνδοξε, πρὸ βημάτων ἔστης, τῶν παρανομούντων ἀδείμαντος, καὶ τὸν Χριστὸν ἐλευθέρως ἀνεκήρυξας, Θεὸν τέλειον φύσιν βροτῶν ἐνδυτάμενον.

Μέγας ὄντως ἀνεδείχθη θησαυρὸς καὶ πολύολβος, ἡ τιμία Κάρα, σοῦ τοῦ ἀηττήτου Χαράλαμπες, πολυποικίλου τὰς νότους, τὴν πανώλην τε, ἀπελαύνουσα, νόσον δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πανάχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὴν γεννησάμεν, τῆς δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, τὴν ἐπουράνιον πύλην τὴν εἰσάγουσαν ταύτην, τοὺς δοξάζοντας, ταύτην Θεοῦ εἰς βασιλεία.

Καταβασία. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ῥδὴ Ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Τὸ θεῖον πάθος τοῦ δι' ἡμᾶς πάθη ὑπομείναντος στερρῶς, μάρτυς Χριστοῦ μιμητάμενος, φέρεις τὰς ἐν ὅλῳ σώματι ἐνδοξε, τῶν ἡλῶν προσηλώσεις κατερικώτατα.

Τὴν ἀλογίαν τῶν διωκτῶν, Λόγος ὁ συνάναρχος Πατρί, ἐπαγορευόμενος πάντοτε, λόγον τοῖς ἀλόγοις σαφῶς ἐντίθησι, λυθῆναι τῶν δεσμῶν σε διαγορεύουσι.

Τοὺς ὀβελίτικοις περωνηθεῖς, ἔτρωσας καρδίαν τοῦ δεινοῦ, τῶν γηγενῶν πολεμήτορος, λόγῳ τῆς ἀνδρείας καὶ καρτερίας σου, θεόφρον ἀθλοφόρε ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθὴ τὴν ἐσκοτισμένην μου ψυχὴν, ταῖς ἡρώναῖς φωταγωγῆσον, καὶ πρὸς σωτηρίαν τρίβον ὁδηγήσον, ἡ μόνη τὸν σωτῆρα Χριστὸν κηύσασα.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εξίστανται σύμπαντες, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου· σοὶ γὰρ πανσεβάσμιος ἡ Κάρα, νότους ἐλεύθει, διώκει δαίμονας καὶ πᾶσι προστρέχουσι πιστοῖς, ἵασις χαρίζεται, καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Σωμάτων νοσήματα, καὶ τῶν ψυχῶν Χαράλαμπες, παύονται τῆς θείας κεφαλῆς σου, προσκυνουμένης καὶ τιμωμένης σεπτῶς· Χριστὸς γὰρ δεδωρῆται ἡμῖν, ταύτην ἰατῆριον, καὶ δεινῶν ἀμυντήριον.

Εξέστησαν δαίμονες, καὶ Ἕλληνες οἱ ἄθεοι, βλέποντες τὰς χεῖρας κεκομμένας, καὶ κρεμαμένας τοῦ σώματός σου, δεινῶς, Δουκὸς τοῦ παντόλμου ὕβριστοῦ· σὺ δ' ὡς χριστομίμητος, τοῦτον αὖθις ὕγιακας.

Θεοτοκίον.

Ο λόγος πανάμωμε, Θεοῦ ὁ ἐνυπέστατος, ὥσπερ ὑετὸς ἐπὶ τὸν πόκον, ἐν τῇ γαστρὶ σου κατῆλθεν ἄχραντε, καὶ πᾶσαν

τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, ἔσωσε τῷ καύσωνι, ξηρανθεῖσαν τοῦ πτώματος.

Καταβασία Ἐξέστη τὰ σύμπαντα. Ὁδὴς' Τοῦ βίου τὴν θάμισαν.

Λαμπτήρ ἐχρημάτισας, τῷ τῶν ἄθλων σου φωτί, φωταγωγῶν τὰ πέρατα· ὁμολογεῖς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τυράννου ἐνώπιον, ἀθλοφόρε Κυρίου ἀξιάσαστε.

Ενθέου, πυρούμενος, ἀγαπήσεως πυρί, τῷ ὀροσισμῷ τῆς πίστεως, τῶν δυσσεβούντων ἔσθεται τὴν πυράν, Χριστοῦ τὰ θαυμάσια, τοῖς ἀπίστοις δεικνύων ἀξιάσαστε.

Ζωῆς ἀφιέμενος, ἀθανάτου τῆς σαρκός, Χαράλαμπες ἐνέκρωσας, τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις, καὶ προσευχῇ νεκροὺς ἐξανέστησας, ἀνυμνῶν τὸν ἐν πᾶσι σε δοξάσαντα.

Θεοτοκίον.

Παθὼν με κλονούμενον, ἐναντίας προτολαῖς, Μήτηρ Θεοῦ στερέωτον, ὡς ἀπαθείας τέξασα τὴν πηγὴν· πρὸς σέ γὰρ κατέφυγον, τῶν ἀνθρώπων τὸ μέγα καταφύγιον.

* Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν τοῦ παμμάκαρος, δεῦτε τὴν πάντιμον, Κάραν αὐτοῦ ἀσπασάμεθα, καὶ τῶν δεινῶν κομισώμεθα.

Πηγὴν ἰάσεων ἔχοντες, τὴν κάραν τὴν σεπτὴν σου Χαράλαμπες, θερμῶς προστρέχωμεν, ταύτῃ προσκύνησιν νέμοντες, καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες, τὸν σὲ δοξάσαντα.

Μεγίστην χάριν ἀπείληφας, Θεοθεν ἀθλητὰ γενναιοτάτε, μάρτυς Χαράλαμπες· Κάραν τὴν σὴν γὰρ ὁ Κύριος, τῶν ἱαμάτων κρήνην σαφῶς εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ ἐν σοὶ τῆς θεότητος, ἐσκήνωσεν ἀγνὴ θεονύμφευτε, καὶ οὐ κατέφλεξε, τὴν σὴν νηδὺν παμμακάριστε, ἐδρόσιτε δὲ μάλλον καὶ κατεφώτισε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ...

Κοντάκιον. * **Ηχος Δ'.** Ἐπεφάνης σήμερον...

Θησαυρὸν πολύτιμον ἡ Ἐκκλησία, τὴν σὴν Κάραν κέκτηται, Ἱερομάρτυς ἀθλητὰ, τροπαιοφόρε Χαράλαμπες· διὸ καὶ χαίρει, τὸν κτίστην δοξάζουσα.

Ὁ Οἶκος

Τὸν στερρόν ὀπλίτην, καὶ Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ μέγαν ἐν μάρτυσι, Χαράλαμπη τὸν πανένδοξον, συνελθόντες εὐφημήσωμεν ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ, καὶ τῆς ἀληθείας λαμπρῶς ἠγωνίσαστο, καὶ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν τρανῶς ἀνεκήρυξε· τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησε, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξε, καὶ τὴν Κάραν ἐτμήθη, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος· διὸ καὶ τὸν στέφανον εἴληψε παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, καὶ συμπολίτης Ἀγγέλων ἐγένετο. Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ὀρθόδοξων, τούτου τὴν πάντιμον κάραν καρασπαζομένη, καὶ εὐφημίας καταστέφουσα, καὶ πολλῶν δεινῶν, καὶ νόσων ἀπαλλαττομένη, χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

ΜΗΝΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩ 10

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαράλαμπους.

Στίχ. Κατηξιώθης Χαράλαμπες ἐκ ξίφους, καὶ λαμπρότητος, καὶ χαρᾶς τῶν μαρτύρων.

Τῇ δεκάτῃ Χαράλαμπες γ' ἐτμήθης ἀπὸ λαιμόν.

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ παμβασιλεὺς, μᾶς διδάσκει εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἂν θέλωμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν ὀπίσω του, νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ νὰ σηκώσωμεν τὸν Σταυρὸν μας ἐπάνω μας, καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν· τὸ τὸ ὅποιον τὸ ἐκατέρωθωσαν πολλοὶ θαυμάσιοι καὶ ἀγιώτατοι ἄνθρωποι καθὼς ἦσαν οἱ Ἀσκηταὶ καὶ ἐρημίται, οἱ ὅποιοι ἀπηρενοῦντο τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐγκόσμια, τὴν εὐπάθειαν τοῦ σώματος, πλοῦτον, καὶ δόξαν εὐμάραντον, καὶ ἔφευγον εἰς τὰς ἐρημίας, καὶ εὗρισκοντο πάντοτε εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ, εἰς προσευχὰς ἡμερινὰς τε, καὶ δλονυκτίους, καὶ ἄλλον σκοπὸν δὲν εἶχον, πᾶρεξ πῶς νὰ ἀρέσουν τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην τοὺς Θεόν. Τοιοῦτοι ἐστάθησαν καὶ οἱ σοφώτατοι

Διδάσκαλοι τῆς ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν εἶχον, πῶς νὰ ὠφελήσουν ψυχὰς ἀνθρώπων, πῶς νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν εἰς τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς ἐκκλησίας, πῶς νὰ τοὺς στερεώσουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ δὲν ἐφρόντιζον μῆτε διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ κορμίου, μῆτε διὰ πλοῦτον, καὶ ἄλλα κτήματα· ἐξαιρέτως δὲ ἐστάθησαν τοιοῦτοι οἱ ἁγιώτατοι μάρτυρες, οἱ γενναῖοι στρατιῶται τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, οἱ καλλίνικοι νικηταὶ τῆς πλάνης, καὶ τῆς ἀσεθείας, καὶ αὐτοῦ τοῦ κοσμοκράτορος Διαδόλου· οἱ ὅποιοι, οὐ μόνον ἐκαταφρόνησαν πλοῦτη, καὶ κτήματα, καὶ δόξας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιόν τους κορμὶ ἐπαράδωκαν εἰς μυρίας τιμωρίας, καὶ βασάνους ἀνηκούστους, εἰς τόσον ὅπου καὶ αὐτὴν τὴν γλυκυτάτην ζωὴν τοὺς ἐκαταφρόνησαν, καὶ ἐπρόκριναν τὸν θάνατον· αὐτοὶ οἱ μάρτυρες βεβαίως ἀπηρνήθησαν τὸν κόσμον, καὶ τὸν ἑαυτὸν τοὺς· ἐπειδὴ καὶ ὑπερῆθησαν τὴν παρούσαν πολυπόθητον ζωὴν, καὶ ἐσήκωσαν ἐπάνω τους τὸν σταυρόν τους, καὶ ἐφύλαξαν βεβαίαν καὶ στερεὰν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, στοχαζόμενοι ὀρθῶς, πῶς οὐκ εἶχον ὧδε μένουσαν πόλιν, καὶ διὰ τοῦτο ὀλοφύχως ἐπεζήτησαν τὴν μέλλουσαν· τούτου χάριν καὶ ἐδοξάσθησαν ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐτιμήθησαν· καὶ οὐ μόνον ἀπολαμβάνουσι τὴν οὐράνιον βασιλείαν, καὶ χαίρουσιν αἰωνίως μετὰ τὸν Χριστόν, διὰ τὸν ὅποιον ἔχυσαν τὸ αἷμά τους, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τιμῶνται, καὶ ἐορτάζονται, καὶ θέλουν δοξασθῇ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Τοιοῦτος καλλίνικος καὶ γενναῖος στρατιώτης Χριστοῦ ἐστάθη καὶ ὁ σήμερον ἐορταζόμενος, καὶ τιμώμενος· ὁ Ἱερομάρτυς λέγω καὶ μεγαλομάρτυς Χαραλάμπης· ὁ ὅποιος ἦτον πρότερον ἱερεὺς ἐννομιώτατος εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μαγνησίας· κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους ἐδασίλευεν εἰς τὴν Ρώμην Σεβήρος ὁ δυσεθής, καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦτον ἓνας ἡγεμὼν ἀπηνής, καὶ ἀνήμερος Λουκιανὸς ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐδασάνιζε πολλοὺς Χριστιανούς διὰ τὰ ἀρνηθῶν τὴν εὐσέδειαν, καὶ νὰ προσκυνοῦσιν ἀναίσθητα εἰδῶλα· καὶ μαθὼν ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαγνησίας ἦτον ἓνας ἱερεὺς Χαραλάμπης ὀνομαζόμενος, καὶ ὕβριζε τοὺς Θεούς, διδάσκοντας τοὺς λαοὺς παρρησίαν νὰ πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν, ἐθυμώθη, καὶ ἔστειλε στρατιώτας νὰ τοῦ τὸν φέρωσι· καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἠρώτησε, διὰ τί ἐκαταφρόνει τὰ εἰδῶλα, καὶ τὰ βασιλικά δόγματα; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· ἐγὼ ὑπακούω εἰς τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ τὰ δίκαια, καὶ σωτήρια προστάγματα· ἀμὴ ὁ Σεβήρος γράφει μάταια καὶ ἀσύνητα λόγια· ἐπειδὴ προστάσσει νὰ προσκυνεῖτε διὰ Θεοὺς ἀναίσθητα καὶ ἄψυχα εἰδῶλα, καὶ παραδίδει τὰς ψυχὰς σας

εἰς θάνατον· ἀμὴ ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς δίδει ζωὴν αἰώνιον καὶ μακαριότητα εἰς τοὺς δούλους του· καὶ ὅπου ἐπικαλεσθῇ τὸ παντοδύναμον αὐτοῦ ὄνομα, φεύγουν οἱ δαίμονες ὅπου προσκυνεῖτε, ὡς ὑποχείριαι καὶ ἀνίσχυροι, καὶ πᾶσα ἀσθένεια ἀνιάτος ἰατρεύεται. Λέγει τοῦ ὁ Ἄρχων· ἄφες τὴν περισσολογίαν γέροντα, καὶ κάμε ὡς φρόνιμος τὸ συμφέρον σου, προσκύνησον τοὺς Θεούς, πρὶν δοκιμάσῃς τὰ σκληρὰ καὶ πάνδεινα κολαστήρια. Καὶ ὁ Ἅγιος· ἐὰν δὲν βασανισθῶμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, δὲν κληρονομοῦμεν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου· τότε ταραχθέντες οἱ ἄρχοντες, ἔφερον τὰ δεινότερα κολαστήρια, λέγοντες· Θῶσον τοῖς θεοῖς κακὴ κεφαλὴ. Καὶ ὁ Ἅγιος· μὴ γένοιτο νὰ γένω τόσον μωρὸς καὶ ἀνόητος, νὰ προσκυνήσω τοὺς ἀναίσθητους δαίμονας ὅπου σέβασθε, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ φοβοῦνται τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ φεύγουσι· τότε ἐγύμνωσαν αὐτόν, καὶ λαβόντες χειράγρας, κατεξέσχισον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τοὺς πόδας τὰς σάρκας του· ὁ δὲ Μακάριος ὑπομένων γενναίως αὐτὴν τὴν ἀνήκουστον βάσανον, καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα δεινῶς σπαρταττόμενος, ἔλεγεν· εὐχαριστῶ σας ἀδελφοί, ὅτι βασανίζοντές μου τὸ σῶμα, προξενεῖτε τῆς ψυχῆς μου εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα αἰωνίαν μακαριότητα. Ταῦτα λέγοντος τοῦ ἁγίου, οἱ ὑπηρέται ἐθαύμαζον καὶ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἄρχοντας· τὴν ἀτιμίαν νομίζει τιμὴν οὗτος ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὴν βάσανον ἄνεσιν· μήπως καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστὸς, καὶ ἦλθε νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, καὶ τοῦτο αἱ χειράγραι ἀποστομώνονται, καὶ δὲν ξεσχίζουσιν πλέον τὰς σάρκας του; Ταῦτα ἀκούσας ὁ Δοῦξ ἐθυμώθη· καὶ ὕβριζοντας τοὺς ὑπηρέτας, πῶς ἦσαν ἀμελεῖς καὶ ἀδύνατοι, ἄρπασε τὰς χειράγρας ἀπὸ τὰς χεῖρας των καὶ ἄρχισε νὰ ξεσχίξῃ τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου μετὰ πολλὴν ὀργὴν ὁ θεόργιστος· ἀλλὰ παρρηθὺς ἐφθασεν ἡ θεία δίκη τὸν ἄδικον, καὶ ἐκόπησαν (ὦ τοῦ θαύματος) ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνας αἱ χεῖρές του, καὶ ἐκρέμεντο εἰς τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος. Αὐτὸς δὲ ὁ δαίλιος ἔπεσε κατὰ γῆς φωνάζωντας· βοήθει μοι ἡγεμὼν, ὅτι μάγος εἶναι οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Πλησιάσας οὖν ὁ ἡγεμὼν καὶ ἰδὼν τὰς χεῖρας τοῦ Δουκὸς κρεμαμένας εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου, τοῦ ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον· καὶ εὐθὺς ἐστράφη τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸν τράχηλον, καὶ ἔμεινεν ἐλεεινὸν θέαμα· τότε οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνησίας ἐφοβήθησαν, καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν δίκαιον, λέγοντες· Ἀπόστρεψον ἀφ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου ὅσιε· οὕτω σε προστάσει ὁ Χριστὸς νὰ μὴ ἀποδίδῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ νὰ εὐεργετῇς τοὺς μισοῦντάς σε. Λέγει τοὺς ὁ Ἅγιος· ζῇ Κύριος ὁ Θεός μου, δὲν εἶναι δόλος εἰς τὴν γλώσσαν μου, ἀλλὰ ὁ Κύριος ἐπαίδευσεν αὐτοὺς ὡς χεῖ-

ρονας, διὰ τὴν δώσῃ ἐσᾶς ζωὴν αἰώνιον· τότε τὸ πλῆθος ὅλον ἐδόθησε πρὸς Κύριον λέγοντες : Μὴ μας ἀπολέσῃς Δέσποτα, ἀλλὰ συγχώρησόν μας εἰς ὅσα ἐπταίσαμεν· καὶ οὕτω πολλοὶ ἐπίστευσαν· ὁ δὲ Δαυὶδ ἐδέετο τοῦ Ἁγίου, λέγοντας : Ἀγγελε τοῦ Θεοῦ καὶ οὐράνιε ἀνθρώπε βοήθησόν μοι τῇ τάλαν. Ἴδού ἔχεις τὸ βάρος τῶν χειρῶν μου ἐπάνω σου, καὶ ἐγὼ ὑπομένω τὸν κόπον, καὶ βάσανον· λοιπὸν ἰάτρευσόν με, νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰς δόυνας, καὶ σὺ ἀπὸ κόπον καὶ μέριμναν καὶ ἐὰν λάβω τὴν ἴασιν, νὰ πιστεύσω εἰς τὸν Θεόν σου βέβαια. Ὁ μὲν οὖν Ἅγιος ἤρξατο ταῦτα πρὸς Κύριον· εὐχαριστοῦμέν σοι Δέσποτα ὁποῦ μᾶς φυλάττεις πάντοτε· ἐπέβλεψον εἰς τὴν ταπεινώσιν τῶν πεπεδημένων, καὶ λύσον ἀπὸ τὰ δεσμὰ εἰς δόξαν σου· τότε ἦλθε φωνὴ λέγουσα : Χαίροις ἀθλητὰ Χαράλαμπε, Ἀγγέλων συνόμιλε, καὶ Ἀποστόλων ὁμότροπε· ἐπήκουσα τὴν δέησίν σου, καὶ δίδω τοῖς ἀσθενέσι τὴν ἴασιν· καὶ παρευθὺς ἰατρεύθησαν· καὶ πιστεύσας ὁ Δαυὶδ, ἐδαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔπαυσε τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἕως νὰ δώσῃ τοῦ βασιλέως εἰδήσιν.

Τότε ἐσυνάγοντο ὅλοι τῆς Μαγνησίας καὶ Ἀσίας πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐξομολογοῦμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἐδαπτίζοντο· πολλὰ δὲ θαύματα καὶ ἰάματα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἐτέλει καθ' ἑκάστην ὁ Ἅγιος· τυφλοὶ ἀνέβλεπον καὶ χωλοὶ ἐπεριπατοῦσαν, δαίμονες ἔφευγον, νεκροὶ ἀνεσταίνοντο, καὶ πᾶσα νόσος καὶ ἀσθένεια ἰατρεύετο· τὰ ὅποια βλέπων ὁ ἡγεμὼν, ἀπῆλθεν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ τοῦ ἀνήγγειλε διὰ τὸν Ἅγιον ἅπαντα τὰ γενόμενα, ὡς ἄνωθεν· ὁ δὲ σοδαρὸς Σεβήρος ταῦτα ἀκούσας, ἐθυμώθη, καὶ ἔλεγε· διατί ἀμελεῖτε θεοὶ αἰώνιοι, καὶ δὲν ἐξολοθρεύετε ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς ἀσεβεῖς ὁποῦ σᾶς ὑδρίζουσι; Καὶ εὐθέως ἔστειλε στρατιώτας τριακουσίους, προστάσσωντάς τοις νὰ ἐμπήξουν καρφίᾳ εἰς ὅλην τὴν ῥάχιν τοῦ μάρτυρος· ἔπειτα νὰ τὸν σίρουν ἀπὸ τῆς Μαγνησίας ἕως τὴν Ἀντιόχειαν· οἱ δὲ ἀπελθόντες ἐκάρφωσαν τοὺς ἥλους μὲ πολλὴν ἀσπλαγχνίαν εἰς ὅλον τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος· καὶ δένοντές τιν ἀπὸ τὴν γενειάδα, τὸν ἐτραβοῦσαν ἀνηλεῶς οἱ ἀπάνθρωποι, καὶ τὸν ἐκάθιζον ἐμπαικτικῶς ἐπάνω εἰς ἕνα ἄλογον· ὅταν οὖν τὸν ἐπήγασι 15 στάδια, ἐλάλησε ταῦτα μεγαλοφώνως τὸ ἄλογον λέγον· Ὁ τρισκατάρτατοι ὑπηρέται τοῦ βασιλέως διαδόλου, δὲν βλέπετε πῶς εἶναι ὁ Θεὸς μὲ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον; Λύσατέ τον σκληροτράχηλοι, νὰ λυθῇτε καὶ ἐσεῖς ἀπὸ δεσμὰ ἄρατα· τότε οἱ στρατιῶται φοβηθέντες, τὸν ὑπάγουσιν μὲ ἄνεσιν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διὰ νὰ μὴ παρέδουν τὸ πρόσταγμα· ὁ δὲ Διάβολος ἐμετασχηματίσθη εἰς εἶδος γέ-

ροντος, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Σεβήρον, λέγοντας : Οὐαὶ μοι Βασιλεῦ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα μου ἕνας μάγος Χαράλαμπε καλούμενος, καὶ μοῦ ἐπήρην ὅλους τοὺς στρατιώτας, καὶ ἦλθον νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, νὰ φυλαχθῇς νὰ μὴν πάθῃς τὸ ὅμοιον. Τότε ἔφερον καὶ τὸν Ἅγιον, καὶ προστάσσει νὰ τοῦ καρφώσουν σοῦθλαν μεγάλην εἰς τὸ στήθος, ἔπειτα νὰ φέρουν ξύλα καὶ πῦρ νὰ τὸν καίουν, ἕως νὰ ξεψυχήσῃ. Τοῦ ἐκάρφωσαν λοιπὸν τὴν σοῦθλαν, καὶ ὥραν πολλὴν τὸν ἐκατακαίαισιν, ἀλλὰ ποσῶς δὲν ἐδλάφθη ὑπὸ τοῦ πυρός, ὅτε αὐτὸ μὲν ἔσθυσεν, οἱ δορυφόροι ἐκουράσθησαν, ὁ δὲ Ἅγιος ἀνέθαλλε, καὶ ἔστεκεν ὡς ῥόδον εὖσμον· ὅθεν ὁ Βασιλεὺς εἶπε νὰ τὸν λύσουν, καὶ νὰ τὸν φέρουν πλησίον, καὶ λέγει του διὰ πρόφασιν ὁ Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν μὲ ἔκαμε καὶ σὲ ὑβρίσα, ἀλλὰ μὴ κακίσῃς καὶ εἰς ὅσα σὲ ἐρωτήσω δός μοι ἀπόκρισιν· καὶ εἰπέ μοι πόσων χρόνων εἶσαι, καὶ τοῦ εἶπεν ὁ Ἅγιος ὅτι ἦτο 113 χρόνων. Λέγει του ὁ Βασιλεὺς· ἐπειδὴ τόσους χρόνους ἔζησας, πῶς δὲν ἔχεις τὴν γνῶσιν, νὰ γνωρίσῃς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, ἀλλὰ προσκυνεῖς τὸν Χριστόν, ὡς ἄγνωστος; Καὶ ὁ Ἅγιος, ἐπειδὴ πολλοὺς χρόνους ἔζησα, ἐγνώρισα τὴν ἀλήθειαν, καὶ προσκυνῶ τὸν ὄντως Θεὸν τὸν παντοδύναμον καὶ οἰκτείρμονα· ἐσὺ καὶ νεκρὸν ἡμπορεῖς νὰ ἀναστήσῃς ὡς ἤκουσα, λέγει ὁ Βασιλεὺς. Καὶ ὁ Ἅγιος, αὐτὸ μόνον ὁ Δεσπότης Χριστὸς δύναται νὰ τὸ κάμῃ καὶ ὀχι ἄνθρωπος· τότε προσέταξεν ὁ Σεβήρος καὶ ἦλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον ἕνας δαιμονιζόμενος, ὅστις ἦτον ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν, καὶ μισόκαλον (36) χρόνους βασανιζόμενος, καὶ πλησίον τοῦ Ἁγίου παραγενόμενος, ἐφώναζεν ὁ δαίμων, ὥσπερ δεινῶς ὀδυνόμενος, καὶ ὑπὸ πυρὸς φλογιζόμενος· δέομαί σου δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, μὴ με πρὸς καιροῦ βασανίσῃς, ἀλλ' εἰπέ λόγον καὶ ἐξέρχομαι, καὶ ἂν ὀρίξῃς θέλω εἰπῇ καὶ τὸν τρόπον, καὶ τὴν αἰτίαν, ὁποῦ εἰσῆλθον εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον· καὶ ὁ Ἅγιος, εἰπέ πνεῦμα ἀκάθαρτον· τότε εἶπε τὸ δαιμόνιον· οὗτος ἔκλεψε τὰ πράγματα τοῦ γειτόνου σου, καὶ τὸν κληρονόμον αὐτοῦ ἐφόνευσεν. Ὅθεν εὐρίσκωντάς τον εἰς τοιαύτην ἀνομίαν ἀσχολούμενον, εἰσῆλθον εἰς αὐτόν, καὶ τὸν βασανίζω τώρα χρόνους ἕξ καὶ τριάκοντα· τότε τὸν ἐπετίμησεν ὁ Ἅγιος καὶ ἐδγγήκεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐθαύμασε λέγων· Μεγάλος εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν κατὰ ἀλήθειαν. Καὶ μεθ' ἡμέρας τρεῖς ἀπέθανεν ἕνας νέος· καὶ λέγει ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἅγιον· ἀνάστησον τὸν νεκρὸν τοῦτον, ἐὰν δύνασαι· καὶ ποιήσας προσευχὴν ὥραν πολλήν, ἀνέστη· ὅθεν πολλοὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον ἐπίστευσαν, ὁ δὲ ἐπαρχος Κρίσπος εἶπε τῷ Βασιλεῖ· Θανάτωσον τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, ὅτι μὲ μαντείας κάμνει τοι-

αὐτα τερατουργήματα· εὐθὺς λοιπὸν ὁ Σεβήρος ἐμεταγνώμησε καὶ λέγει τῷ μάρτυρι. Θύσον τοῖς θεοῖς Χαράλαμπες νὰ φύγῃς τὰ κολαστήρια. Λέγει του ὁ Ἅγιος· ὅσον μὲ κολάσεις χειρότερα, τόσον ἡ ψυχὴ μου εὐφραίνεται. Τότε ὀργισθεὶς ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ δαίρουν μὲ λίθους τὰς σιαγόνας του, καὶ λαμπάδας νὰ καύσουν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ τὰ γένηα· τὸ δὲ πῦρ ἐπήδησε καὶ ἔκαυσε τοὺς περιεστώτας ὑπηρέτας· καὶ θαυμάζων εἰς ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, ἠρώτα τοὺς ἄρχοντας· τίς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁποῦ κάνει τοιαῦτα τερατουργήματα; Λέγει του ὁ Κρίσπος ὁποῦ ἦτον ἑπαρχός· ἀπὸ πορνείαν ἐγεννήθη ἐκ μιᾶς γυναικὸς Μαρίας ὀνόματι. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀπεκρίνατο· μὴ βλασφημᾷς ἑπαρχε, ὅτι σὺ δὲν ἠξεύρεις τοιαῦτα μυστήρια· τότε ὁ Βασιλεὺς ἐθυμώθη ὑπέρμετρα, καὶ ὤρμησε νὰ πολεμήσῃ τὸν οὐρανὸν ὁ ἀνόητος, καὶ ῥίπτωντας σαῖτας εἰς τὸν ἀέρα, ἐδόξε· κατὰθα Χριστὲ εἰς τὴν γῆν νὰ πολεμήσωμεν· εἰ δέ, ἐγὼ ἀναβαίνω νὰ σὲ εὕρω, νὰ χαλάσω τὸ στερῶμα, νὰ σῶσω τὸν ἥλιον· τότε γίνεται σεισμός, καὶ φόβος μέγας· καὶ ἀγανάκτησις, ὅτι ὁ Κύριος ὀργίσθη, ὁ οὐρανὸς ὡς δένδρον ἐσειετο, καὶ αἱ ἀνω δυνάμεις δυνατῶς ἐσαλεύθησαν, καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ μεγάλαι ἠκούοντο· καὶ εὐθὺς ἐκρεμάσθησαν εἰς τὸν ἀέρα ὅτε ὁ Βασιλεὺς καὶ Κρίσπος ὁ ἑπαρχός· καὶ ἐφώναζεν ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἅγιον· Κύριέ μου Χαράλαμπες δικαίως ἑπαθόν, δεήθητι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου νὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν παιδευσίν, καὶ νὰ γράψω τὸ ὄνομά του εἰς ὅλας τὰς πόλεις νὰ τὸν δοξάζουσι. Τότε ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Γαλήνη ὀνόματι, καὶ λέγει του· πιστεύσον εἰς τὸν Κύριον, νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ δεινὰ ὡς οἰκτίρμων καὶ πανάγαθος, ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος Θεὸς ἀδιάδοχος· τότε προσεκύνησε τὸν Ἅγιον λέγουσα· παρακάλεσον τὸν Κύριον νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς δυνάεις τὸν πατέρα μου, καὶ εἰ μὲν πιστεύσῃ ἤδη καλῶς, εἰ δὲ κἂν σὲ κάμνει μετὰ θάνατον τέλειον· προσευξαμένου λοιπὸν τοῦ Ἁγίου, ἔπαυσε τοῦ Θεοῦ ἡ ἀγανάκτησις, καὶ κατέβησαν εἰς τὴν γῆν ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν ἑπαρχον καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ παλάτιον, ἔκτισαν τρεῖς ἡμέρας συλλογιζόμενοι τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν· ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως εἶδεν ὄραμα καὶ τὸ ἀνέφερεν εἰς τὸν Ἅγιον, οὕτω λέγουσα· ἐφάνη μοι πῶς εὐρέθην εἰς ἓνα περιβόλι· ὡραιότατον μὲ δένδρα εὐωδέστατα, καὶ βρύσιν εὐμορφον, καὶ ἦσαν πλησίον ὁ πατήρ μου μὲ τὸν ἑπαρχον, ὁ δὲ φύλαξ τοῦ παρθερίου ἐδίωξεν αὐτοὺς μὲ πυρίνην βάρβρον, καὶ ἐμένα ἐσήκωσε, καὶ μὲ ἔβαλε μετὰ τιμῆς, καὶ λέγει μου· ἐσένα ἐδόθη ἡ κατοικία αὐτὴ καὶ τοῖς ὁμοίοις σου, νὰ συνευφαιρνεσθε πάντοτε· αὐτὰ

εἶδον, καὶ παρακαλῶ σε διδάσκαλε νὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἐξηγήσιν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τὸ περιβόλι ὁποῦ εἶδες, εἶναι τῶν δικαίων ὁ Παράδεισος, καὶ σὲ ἔβαλε μέσα ὁ Δεσπότης Χριστὸς, διατὶ τὸν ἐπίστευσας· τὸν δὲ πατέρα σου καὶ τὸν ἑπαρχον ἐδίωξε, διατὶ μέλλουν νὰ ἀποστατήσουν, νὰ μᾶς κακοποιήσουν οἱ ἀχάριστοι· οὕτως εἶπε· καὶ μετὰ ἡμέρας (30) ἐπροσκάλεσεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἅγιον, καὶ λέγει του· Θυσίασον εἰς τοὺς θεοὺς νὰ κάμῃς τὸν λόγον μου, καὶ νὰ τιμήσῃς τοῦ λόγου σου· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τὰ λόγια σου εἶναι πικρὰ καὶ ἀσύνητα, καὶ δὲν πρέπει νὰ σοῦ ὑποταχθῶ ὡς δούλος Θεοῦ καὶ ὑπῆκοος· ὀργισθεὶς δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἔβαλον χαλινάρι εἰς τὸ στόμα ὥσπερ νὰ ἦτο ἄλογον ζῷον, καὶ ἐπόμπευον εἰς ὅλην τὴν πόλιν μὲ πολλὴν καταφρόνησιν· ὁ δὲ Ἅγιος ἠῤῃχετο λέγων. Δέσποτα Κύριε, ὁποῦ ἐπλασας τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐτίμησας κατὰ τὴν εἰκόνα σου καὶ ὁμοίωσιν, ἐπέβλεψον εἰς τὴν μανίαν ταύτην καὶ ἀπειλὰς τοῦ τυράννου, ὅτι ταῦτα πάσχω διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον· ἡ δὲ Γαλήνη ἐσυμβούλευεν ὥραν πολλὴν τὸν πατέρα της νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ὁποῦ ὁμολόγησε διὰ νὰ μὴ κολασθῇ αἰώνια.

Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἀσύνητος οὐδὲν ὠφελήθη, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ χειρόν ἐτρέπη, καὶ τὴν ἐπρόσταξε νὰ θυσιάσῃ τὰ εἰδῶλα· αὕτη δὲ ἡ πάνσοφος διὰ νὰ τὸν ἐμπαίξῃ, τοῦ ἔταξε νὰ τὰ προσκυνήσῃ, καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος εἶπεν εἰς τοὺς ἱερεῖς, δεήθητε τοὺς θεοὺς νὰ δεχθῶσι τὴν προσευχήν μου, ὁποῦ τοὺς ὕδρισα· οἱ δὲ ἐδοήσαν· ὁ μέγας Θεὸς Ζεὺς, καὶ κραταῖος Ἀπόλλων, οἱ ποιηταὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, συγχωρήσατε τὴν Δέσποιναν Γαλήνην διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρὸς της· ἡ δὲ μακαρία ἔδραξε τὸν Δία λέγουσα· ἐὰν εἶσαι Θεός, πῶς δὲν γνωρίζεις τὴν γνώμην μου, καὶ τὸν ἔρριψε κάτω, καὶ ἐσυντρίφθη· τότε ἄρπασε καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ λέγει του· ἔλα κάτω καμπόυρη, σαπρόγῃρε, τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀπώλεια· καὶ ἐγκρεμνίσασα αὐτὸν καὶ ἄλλα (34) εἰδῶλα, ἀπῆλθον οἱ ἱερεῖς εἰς τὸν Βασιλέα λέγοντες· τώρα μέλλει νὰ χαθῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ σῶσῃ ὁ ἥλιος, ὅτι οἱ θεοὶ μας διεβρῶνθησαν καὶ ἀπέθανον, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου τοὺς ἐγκρέμνισε· λέγει του ὁ Σεβήρος· εὗρητε πενήντα μαστόρους νὰ τοὺς ἀποκαταστήσουν τὴν νύκτα, νὰ τοὺς στήσουν εἰς τὸν τόπον τους, νὰ μὴ μᾶς γελοῦν οἱ Γαλιλαῖοι, πῶς οἱ θεοὶ μας ἐσυντρίφθησαν· καὶ οὕτως ἐποίησαν· καὶ τῷ πρωτῷ εἶπασιν τῆς Γαλήνης, ἐλθὲ Δέσποινα νὰ ἰδῇς πῶς οἱ θεοὶ ἀνεστάθησαν· ἡ δὲ ἀπελθοῦσα καὶ ἰδοῦσα τὴν ἀναχώνουσαν, ἐγνώρισε τὴν πονηρίαν καὶ λέγει· ἄς μὴ ἀμελήσω νὰ συντρίψω νεο-

τέρους Θεούς· καὶ εἶπε ταῦτα πρὸς τὰ ξόανα· ἀπὸ νεκρῶν ἀναστάντες, ὡς νεκροὶ πάλιν καταποντίσθητε· ταῦτα εἰποῦσα ἐγκρεμίσθησαν ἅπαντα.

Ταῦτα πάλιν ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ λέγει πρὸς τὴν Γαλήνην· τί ἔκαμες μισαρωτάτη; ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐπειδὴ εἰσθε ἀνόητοι, καὶ τοὺς νομίζετε Θεούς, τοὺς ἐγκρέμινισα· καὶ ἂν ἐχῃς καὶ ἄλλους, νὰ τοὺς κάμω τὰ ὅμοια, διὰ νὰ μὴ γνωρίσετε τὴν πλάνην σας, νὰ μὴ ἐλπίζετε εἰς αὐτούς, ὅπου δὲν δύνανται νὰ ὠφελήσιν τοὺς εἰς αὐτοὺς πιστεύοντας, μήτε τοὺς μισοῦντας αὐτοὺς νὰ φονεύσωσι· τότε θυμωθείς ὁ Τύραννος, ἐπρόσταξε διὰ ὕβριν τοῦ μάρτυρος νὰ τὸν παραδώσουν μιᾷ χήρας γυναικὸς τὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς· καὶ καθὼς ὑπῆγεν ὁ Ἅγιος, ἀκουμβίσας εἰς ἓνα στύλον ξηρόν, ἐβλάστησεν (ὦ τοῦ θαύματος) ἐκεῖνος ὁ στύλος, καὶ ἔκαμε τόσους κλάδους, ὅπου ὅλον τὸν οἶκον ἐσκέπασεν ἡ δὲ γυνὴ ἰδοῦσα τοιοῦτον παράδοξον, προσεκύνησε τὸν Ἅγιον λέγουσα· ὕπαγε ἀπὸ τὸ σπήτι μου Κύριε, ὅτι δὲν εἰμαι ἀξία νὰ εἶσαι πλησίον μου· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· μὴ φοβοῦ γύναι, ἀλλὰ πίστευε εἰς τὸν Κύριον, ὅστις εἶναι Θεὸς αἰνετὸς καὶ εὐσπλαγχνος· τῇ ἐπαύριον ἰδόντες τῆς γυναικὸς οἱ γείτονες τοιοῦτον δένδρον μεγάλον εἰς τὸ θυμάτιον μὲ ἄνθη καὶ καρπὸν ἐθαύμασαν, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν Ἅγιον διδάσκοντα, καὶ τῶν ἡρώτων, ἐὰν αὐτὸς ἦτον ὁ Χριστός· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· δοῦλος εἰμαι τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ, καὶ μὲ τὴν χάριν αὐτοῦ ποιῶ τὰ θαυμάσια· τότε ἡ γυνὴ εἶπε πρὸς αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσιν, ἐγκωμιάζουσα τὸν Ἅγιον καὶ πάντες τὸν ἐπροσκύνησαν, καὶ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν ἐβαπτίσθησαν· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνήγγειλαν τινὲς τοῦ Βασιλέως αὐτὸ τὸ τεράστιον, καὶ θαυμάζοντες ὅλοι, εἶπεν ὁ ἑπαρχος· πρόσταξαι Βασιλεῦ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, νὰ μὴ κάμῃ καὶ ἄλλα τέρατα, νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστὸν περισσότεροι· ὅθεν ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν· τὴν ὁποίαν λαβὼν ὁ Ἅγιος ἐπήγαινε εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ψάλλων, τό, Ἐλεον, καὶ κρίσειν ἡ σομαί σοι Κύριε· καὶ φθάσας ἐκεῖ, καὶ ὑψώσας πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, οὕτως ἠΰξατο·

Εὐχαριστῶ σοι Κύριε ὁ Θεός μου πάντοτε· ὅτι ἐλεήμων ὑπάρχεις καὶ φιλόανθρωπος· ἐσὺ παντοδύναμη ἐπάταξας τὸν ἐχθρόν μας Διάβολον· καὶ πατάξας τὸν Ἄδην, ἐλύτρωσας ἀπὸ τὸν θάνατον τὸ ἀνθρώπινον γένος· μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου· ταῦτα προσευχομένου τοῦ μάρτυρος, οἱ οὐρανοὶ ἠνεψύχθησαν, καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ πλήθους Ἀγγέλων ὁ Κύριος, καὶ λέγει του· ἐλθέ προφιλέστατε, καὶ ἡγαπημένε μου Χαράλαμπε, ὅπου διὰ τὸ ὄνομά μου τοσοῦτον ἐκακοπάθησας·

ζητήσόν μοι ἡντινα χάριν θέλεις, νὰ σοῦ ὑπακούσω δοῦλε μου· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· καὶ τοῦτο μέγαλον μου χάρισμα εἶναι, ὅπου ἡξιώθην νὰ ἰδῶ τὴν φοβεράν δόξαν τῆς παρουσίας σου πλην ἐπειδὴ ἡ ἀγαθότης σου μὲ προστάσσει νὰ σοῦ ζητήσω αἰτήσιν, παρακαλῶ τὴν Βασιλείαν σου νὰ μοῦ κάμῃς ταύτην τὴν χάριν εἰς ὅποιον μέρος εὐρευθῇ κομμάτι ἀπὸ τὸ λείψανόν μου, καὶ εἰς ὁποίαν χώραν μὲ ἐορτάζουν, νὰ μὴ γένη ποσῶς πείνα, οὔτε πανοῦκλα νὰ θανατώνῃ τοὺς ἀνθρώπους ἄωρα, οὔτε πονηρὸς ἄνθρωπος νὰ βλάπτῃ τοὺς καρποὺς, ἀλλὰ νὰ εἶναι εἰρήνη σταθερά, ψυχῶν σωτηρία, καὶ σωμάτων ἱσας, πληθὸς σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου, καὶ τετράποδα, καὶ ἄλλα χρειάζόμενα· καὶ ὅστις ἔχει τὸ μαρτύριόν μου καὶ μνημονεύει με, νὰ μὴ ψοφήσῃ τὸ βόδι του, μήτε ἄλλο τετράποδον, μήτε ἡ ψυχὴ του νὰ λάβῃ τινὰ κακὸν πώποτε· ἐπειδὴ σάρκα καὶ αἷμα εἰσὶ ποίημα τῶν ἀχράντων χειρῶν σου· καὶ συγχώρησον τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, καὶ φίλαττε ὑγίη τὰ βόδια τοὺς νὰ γεωργοῦσι τὴν γῆν, νὰ ἀπολαμβάνουν τοὺς καρποὺς ἀφθονα, νὰ σὲ δοξάζουσι· λέγει τὸν ὁ Κύριος· νὰ γένη τὸ θέλημά σου δοῦλε μου· καὶ τότε ὁ μὲν Κύριος ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, ὁ δὲ Ἅγιος παρέδωκε τὴν ψυχὴν ἐν εἰρήνῃ χωρὶς νὰ τὸν κέψῃ ὁ δῆμιος· ἡ δὲ μακαρία Γαλήνη ἐνταφίσατο εἰς χρυσὸν σεντοῦκι τὸ Ἅγιον λείψανόν του μὲ πολὺτιμα μύρα καὶ ἀρώματα.

Τὸ ὅποιον πανσεβάσμιον καὶ Ἅγιον λείψανον τοῦ Ἁγίου τούτου, ἐτεμοιράσθη πανταχοῦ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους χριστιανοὺς χάριν εὐλαθείας, ἀλεξητήριον τῶν δεινῶν, καὶ ἱατρεῖον ἄριστον πάσης νόσου, καὶ ἀσθενείας· ἡ δὲ ἀγιωτάτη καὶ πάντιμος αὐτοῦ Κάρα εὕρισκεται τὴν σήμερον εἰς τὴν ἀγιωτάτην ἐπισκοπὴν τῶν Σταγῶν, εἰς τὸ σεβάσμιον καὶ Ἱερὸν Μοναστήριον, τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ὅπου εἶναι εἰς τὰ μετέωρα, καὶ καθ' ἐκάστην τελεῖ πάμπολλα, καὶ παράδοξα θαύματα· ἱατρεύει νόσους πολυειδεῖς τῶν μετὰ πίστεως καὶ πόθου προσιόντων· ἐξαιρέτως δὲ φυλλάτει ἀμολύντους καὶ ἀνεπηρέαστους ἀπὸ τὴν λοιμικὴν νόσον, ἡγοῦν ἀπὸ τὴν πανοῦκλα, ἐκείνους ὅπου μὲ πόθον καὶ πίστιν ἀδίστακτον φέρουν ταύτην τὴν ἁγίαν Κάραν εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας των, καὶ εἰς τοὺς οἴκους των καὶ μὲ εὐλάβειαν τὴν κατασπάζονται κάμνοντες πρῶτον ἁγιασμόν· καὶ οὕτω τῇ τοῦ Θεοῦ βοήθειᾳ, καὶ τῇ χάριτι τοῦ μεγαλομάρτυρος διαφυλάττονται ὑγιεῖς καὶ ἀπείρακτοι ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἀσθενείαν. Οὕτω δοξάζει, καὶ τιμᾷ ὁ Θεὸς ἐκείνους ὅπου κηρύττουν παρρησίᾳ τὸ Ἅγιόν του ὄνομα ἐνώπιον Βασιλέων καὶ τυράν-

νων ἀπίστων, καὶ χύνουν τὸ αἷμα τοὺς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον τοὺς δοξάζει καὶ τοὺς μεγαλύνει, καὶ δίδει τὴν χάριν του εἰς τὰ ἅγια τοὺς λείψανα, διὰ νὰ κάμνουν παράδοξα θαύματα· καὶ εἰς τὸν ἄλλον νοερὸν κόσμον τοὺς συναριθμεῖ μετὰ τοὺς ἄλλους Ἀγγέλους, τοὺς κάμνει συγκληρονόμους τῆς βασιλείας του, διὰ νὰ χαίρουν αἰωνίως εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ χορῷ τῶν πρωτοτόκων, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· Ὡς πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Προσομιλῶν ταῖς βασάνοις, καὶ τῷ πυρὶ λιπαινόμενος, ἄθλοφόρε Χριστοῦ, ὡς χυτρίου εὐροϊζότερος γέγονας, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, ἀληθῶς ἐχρημάτισας.

Τῶν προσευχῶν σου τῇ δρόσῳ, παρανεμούντων ἢ κάμινο, κατεσβέσθη σοφέ, καὶ ἐρρύσθης μελωδῶν τῷ ποιήσαντι, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τῇ παρατάσει τῶν ἁθλῶν, δένδρον ἐφάνης ὑψίκομον, συσκιαζὼν πιστοὺς, ἐκ φλογύδους ἁμαρτίας κραυγάζοντας· εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ητὴν χαρὰν δεξαμένη, ἐν τῇ πανάγῳ νηδύϊ σου ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου πλήρωσον, τὸ κατηφές διώκουσα τῶν παθῶν, Ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ανομινοῦμεν σε βοῶντες, χαίροις ἐνδοξε, μάρτυς Χαράλαμπες, τὴν θείαν Κάραν σου γάρ, ἡμῖν σὺ δεδώρησαι ὡς κρήνην· βρούσαν, πλοῦτον ἄσυλον, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξάζόντων.

Μεγαλύνουμεν τοὺς ἄθλους σου, θεσπέσιε μεγαλομάρτυς Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς σούς· εἰδῶλων σεβάσματα

γὰρ καταβέβληκας, καὶ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἐπαρσιν, παναοίδιμε γενναίως.

Ως φωστὴρ ἀειλαμπέστατος ἀνέτειλεν, ἡμῖν ἡ Κάρα σου, τῆς πλάνης τῆς ζοφεράς, κινδύνων καὶ θλίψεων ἡμᾶς ἐξαίρουσα, νοσημάτων τε τῶν ὀλεθρίων ῥύεται καὶ ὠρεῖται τὴν ὑγείαν.

Θεοτοκίον.

Ανατέταλκεν ὁ μέγας, καὶ ἀνέσπερος Ἥλιος πᾶσι βροτοῖς, ἐκ τῆς νηδύος τῆς σῆς, καὶ πάντα ἐφώτισε φωτὶ τῆς γνώσεως, τοὺς κραυγάζοντας, εὐλογημένος πάνταγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὡδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις

Ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων ἐπισπαζόμενος, τῶν στιγμάτων τῶν κάλλει ὠραϊζόμενος, τῷ νικητικῷ, εὐπρεπῶς διαδήματι, κεκαλλωπισμένος, Θεῷ παρέστης μάρτυς.

Τῶν βασάνων τὰ πλήθη οὐ κατεκάλυψαν, τὴν ἀνδρείαν σου μάρτυς καὶ γενναιότητα, ἡ τῶν διωκτῶν, οὐκ ἡμαύρωνεν ἑνστάσις, σοῦ τὴν λαμπροτάτην, θεόφρον καρτερίαν.

Ιερεὺς τε καὶ μάρτυς ἀκαταγώνιστος, στρατιώτης γενναῖος καὶ στύλος ἀτειστος, ἔρεισμα πιστῶν, ἀσεβείας ἀντίπαλος, ὄντως ἀνεδείχθης θεόφρον ἄθλοφόρε.

Θεοτοκίον.

Οτὰ πάντα ποιήσας θείῳ βουλήματι, βουλευθεὶς ἐν γαστρίσου ὤκησεν ἄχραντε, ῥεύσαντας ἡμᾶς, ἀναπλάσαι βουλούμενος, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν Ὀρθοδόξων, καὶ ῥύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπες· ῥύεσαι γὰρ πάντες, πάντας τοὺς προστρέχοντας, τῇ σεπτῇ Κάρᾳ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένους, καὶ ὑπερυψοῦντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εσθης ἐν σταδίῳ τοῦ Σεβήρου, σπερέμνιος οἶά περ ἀδάμας τις, στύλος τ' ἀπερίτρεπτος, ἐνδοξε Χαράλαμπες, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὅλων οὐχ' ὑπέκλινας μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων θωπείαις θυμοδόροις.

Λῦσον τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων, ὑμνοῦντος τὴν Κάραν σου Χαράλαμπες, τὴν αἰὶ πηγάζουσαν, νάματα ἰάσεων, ἀμπλακημάτων ἄφρσιν ἐμοὶ δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σὲ ὑμνολογοῦντι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρόδον ἐν ἀκάνθαις εὐρηγῶς σε, καὶ ἄνθος ἐν ταῖς κοιλάσι τὸ πανεύοσμον, κρῖνον τε πανάσπilon, Δέσποινα Θεόνυμφε, ὁ σὸς Νυμφίος ἄνωθεν ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ κόσμον εὐωδίασε πάντα, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ψδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος, οὐ διωγμός, οὐ θλίψις, οὐ λιμός, οὐδὲ κίνδυνος, οὐ βασάνων παντοίων ἐπὶ νόια, ἰσχυτε τῆς ἀγάπης ὄντως χωρῖσαι σε τοῦ πεποιηκότος, ἀθλητὰ ἀξιοθαύμαστε.

Ξεμοῖς δυνύχων τοὺς τῆς νεκρώσεως, ἀποβαλὼν χιτῶνας ταῖς στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σεαυτὸν ἀθλοφόρε ἐκόσμησας· ὅθεν σὺν παρρησίᾳ μάρτυς ἀήτητε, πάντων τῷ Δεσπότῃ καὶ Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Χαρὰς καὶ πλήρης θείας λαμπρότητος, παρεκτικῇ ἡ μνήμη σου τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, τῶν παθῶν τὸν χειμῶνα διώκουσα, πάντας φωταγωγοῦσα· ἦν ἐορτάζοντες, σχοίημεν πταισμάτων ἱλασμόν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Παθῶν κλυδώνιον συνταράσσει με καὶ τῶν κακῶν βυθίζει τρικυμία πανάμωμε, κυβερνήτην Χριστὸν ἡ κηρύσασα· χεῖρα

μοι βοηθείας, ἔκτεινον τῷτον με, μόνῃ προστατῖα τῶν πιστῶν μακαριζόντων σε.

Ἄλλος. Ἄπας γεγενῆς.

Απαντες πιστοί, τῇ Κάρᾳ προστέλωμεν τοῦ σεπτοῦ μάρτυρος, πάντων ὁ δεσπότης γάρ, μεγίστην χάριν ταύτῃ παρέσχετο· ὅθεν ἐλαύνει δαίμονας, παύει νοσήματα, καὶ δωρεῖται πᾶσι τοῖς προσψαύουσιν, εὐεξίαν καὶ ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Γῆ καὶ οὐρανός ἐξίστανται σήμερον ἐπὶ τὰ θαύματα, τοῦ μεγαλομάρτυρος· δαιμόνων στίφη γάρ ἐκδιώκονται, καὶ τοῖς νοσοῦσι δέδοται ῥῶσις τοῦ σώματος, καὶ λοιμώδης νόσος καταπαύεται, τῇ προσψεύσει τῆς Κάρας σου ἐνδοξε.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ προσκυνήσωμεν, τὴν σεβασμίαν Κάραν, τὴν ὄντως θεῖαν καὶ ἀξιεπαινον, τὴν φοινεχοῦσαν αἵματι τοῦ Θεοῦ μάρτυρος, καὶ τελοῦσαν θαύματα παράδοξα, ὡς στεφθεῖσαν χειρὶ παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Υμνους παρ' ἡμῶν, προσδέχου Θεόνυμφε Θεοχαρίτῳτε. Μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώρησαι, τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου· τὸν Χριστὸν δέ, ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἴλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ενθέως πυρσευόμενος, τῷ πόθῳ τοῦ παντάνακτος, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, ἀνδρείως μάκαρ καθεῖλες, καὶ Τύραννον ἀπάνθρωπον, Σεβήρον τὸν παράφρονα, ἡλεγάς ὦ Χαράλαμπες, καὶ μισθὸν ἐκομίσω, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη.

Θεοτοκίον.

Μαρία καταφύγιον, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, φύλαττε, σκέπε σὺς δούλους ἐκ πάσης βλάβης ἀτρώτους, κινδύνων τ' ἐξελοῦ ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ εὐφημοῦντας σε, καὶ πάσης περιστάσεως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πρὸς τὸν Ὑῖον καὶ Θεὸν Σου.

Ἐν τοῖς Αἰνοῖς. Πᾶσα πνοή.

Ἰστώμεν. Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν. Στιχ. προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος Α'.

Α τῆς Ἑλλάδος νῦν παῖδες δεῦτε συνδράμετε, καὶ τὴν τιμίαν Κάραν καταπάσασθε πάντες, τοῦ θεοῦ Χαραλάμπους τὴν τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ κηρύξασαν, καὶ ἀπελέγξασαν πλάνην τῶν δυσεβδῶν, καὶ τὸν κτίστην μεγαλύνασαν.

Τ οῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις νῦν συνηρίθησθαι, καὶ παρεστῶς Τριάδι, τῇ ἁγίᾳ Τρισμάκῳ, αὐτὴν καθικετεύει, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σου, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν, καὶ τῶν δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λ αμπροφάνης καὶ πανένδοξος ἀνατέταλκεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ θεοῦ Χαραλάμπου· διόπερ λαμπρῶς ἐορτάζει κατέχουσα, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν, τὴν τὸν Χριστὸν, ὡς θεάνθρωπον κηρύξασαν.

Δόξα. **Ἦχος πλ. Α'.**

Ω σπερ ἀλάβαστρον πλήρες, ἡ τιμία σου Κάρα θεσπέσιε προχέει, οἷον τε μύρον πολύτιμον τὰ ἱάματα τοὺς τε πιστοὺς εὐωδιάζει θαυμασίως, καὶ τοὺς μετὰ πίστει αὐτῇ προσιόντας τῶν ἀπαλλάττεται· τὴν δυσώδη τε πλάνην καὶ νόσους παντοίας, καὶ τὴν πανώλη λοιμικὴν καταπαύουσα, εὐρωστίαν δωρεῖται πᾶσι, καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν **Θεοτοκίον**

Μακαρίζομέν σε. Θεοτόκε Παρθένε. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Δίδεται δὲ καὶ Ἅγιον ἔλεον τοῖς ἀδελφοῖς. Εἰς τὴν λειτουργίαν. Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος.

Ὁδὴ γ. καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος. Εὐφρανθήσεται δίκαιος.

Στιχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεοστῆς φωνῆς μου.

Τέκνον Τιμόθεε ἐνθυμοῦ. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην Εἶπεν ὁ Κύριος ταῦτα ἐντέλλομαι ἡμῖν. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα καὶ θαυματουργὸν Χαραλάμπη.

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, λέγομεν τὸ **Κύριε εἰσάκουσον**, εἰτα τὸ **Θεὸς Κύριος** καὶ οὕτω λέγομεν τὸ τροπάριον πρὸς

Τῇ Θεοτόκῳ ἔκτενως.

Τ οῦ Χαραλάμπους τῷ Ναῶ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ αὐτοῦ προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδίας αὐτῷ· πρόφθασον καὶ λύτρωσαι τῆς παρούσης ἀνάγκης, τάχυνον καὶ κόπασον, τῆς πανώλους τὴν θραῦσιν, ταῖς πρὸς Χριστὸν εὐχαῖς σου ἀθλητά, ἵνα σὲ πάντες αἰεὶ μακαρίζωμεν.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν Τῇ Θεοτόκῳ ἔκτενως.

Ὁ Ν. Εἰτα ὁ Κανὼν. Ὁδὴ α'. **Ἦχος πλ. Α'.** Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν,

Π ᾶσαν νικῶντα θεραπείαν βλέποντες, καὶ μηχανὴν ἱατρῶν, τὸν νῦν ἐπελθόντα λοιμὸν τοῖς οἰκέταις σου, πίπτει θερμῇ προστρέχωμεν, τῇ Ἁγίᾳ σου σκέπῃ, Ἱερομάρτυς Χαραλάμπης, πρόφθασον ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

"Αγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Καθάπερ ἄλλος Ἀαρὼν Χαράλαμπες, ἐν μέσῳ στάς τῶν νεκρῶν, καὶ τῶν τεθνεώτων τὴν φρουρὰν τὴν ἄσχετον, τοῦ νῦν θανάτου κόπασον, προσευχῶν σου δὲ πάτερ, προσενεγκὼν τὸ θυμίαμα, τὴν ὀργὴν Κυρίου κατὰπαυσον.

Δόξα πατρί.

Πανωλεθρίαν τὴν δεινὴν θεώμενος, τοῦ βρεφοκτόνου λοιμοῦ, Ἰερεὺ Κυρίου, ἐνδοξε Χαράλαμπες, σπλαγχνίσθητι καὶ τάχυνον, εὐμενίσας τὰ σπλάγχνα, Θεοῦ τοῦ φύτει οἰκτίρμονος, ἅπερ καθ' ἡμῶν παρωργήσαμεν.

Καὶ νῦν.

Καιρὸς κακῶν, καιρὸς ὀργῆς κατέλαβε τοὺς ταλαιπώρους ἡμᾶς· ὁ λοιμὸς γὰρ πάντας, χλόην ὥσπερ ἔκειρε· Μαρία Μητροπάρθενε, δράμε πρόφθασον τάχος, καὶ τὸν Ὑῖόν σου ἰλέωσαι, ἐφ' ἡμῖν τοῖς ἄμετρα πταίσασιν.

Ὁδὴ γ'. Οὐρανίας ἀνρίδος.

Ζωηφόροις ἐν αὔραις τῶν πρεσβειῶν "Αγιε, τὸν διεφθαρμένον ἀέρα λοιμοῦ ἀπέλασον, ὃν ἀεπνέοντες, τὴν γῆν οἱ ταύτην οἰκοῦντες, θάνατον ἐπώδουνον, τάχος λαμβάνουσιν.

"Αγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ως τοὺς πτάχους θερίζει, τὸ τιμητικὸν ὀρέπανον, οὕτως ὁ λοιμὸς ἐκθερίζει ἀνθρώπους ἅπαντας, Χαράλαμπες σύγκοψον τούτου τὴν θραῦσιν, καὶ θανάτου λύτρωσε τοὺς προσφευχόντας σοι.

Δόξα πατρί.

Εχωρίσθημεν οἱμοι! ἀνατροφῆς "Αγιε καὶ ἐπιμιξίας ἀπάτης ἀλλήλων εἰργημεν, πανώλους δείματι· σὺ οὖν ἐκ μέσου ποιήσας, τοῦτον ἡμᾶς ἔνωσον, αὐθις πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ.

Ιδε Δέσποινα κόσμου, ἴδε λαοῦ κἀκώσιν τοῦ ἀγορασθέντος τιμίῳ Ἰοῦ σου αἵματι, καὶ οἰκτειρήσασα τοῦτον, ὡς εὐσπλαγχνος Μητήρ, τοῦ λοιμοῦ τοῦ πανωλεθρίου, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θερμῇ καὶ ἀγίᾳ.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνου

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ

Εἴτα λέγομεν τὸ παρὸν πρὸς τὸ

Πρεσβείᾳ θερμῇ.

Πολλοὶ ἐν κακοῖς, κυκλούμεθα οἱ τάλαντες, ἐντεῦθεν λοιμοῦ, τῷ φόβῳ συνεχόμενοι, ἐκεῖθεν δὲ κατεχόμενοι, τῶν ἀναγκαίων σὲ αἰτοῦμεν ἀθλητά, κατακτειρῆσαι ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Ὁδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Οπου ἡ σὴ ἐπιτιμᾷζει Χαράλαμπες, θείᾳ χάρις, καὶ σεπτὸν ὄνομα, ἐπικαλεῖται πίστει θερμῇ ἐκεῖθεν ἡ νόσος, ἡ τοῦ λοιμοῦ ἐκδιώκεται· διὸ ἐκδιώξάτω, καὶ νῦν τοῦτον ἡ σὴ χάρις, ἀφ' ἡμῶν τῶν καλούντων σὸν ὄνομα.

"Αγιε τοῦ Θεοῦ.

Βλέψον ἡμᾶς, κακὰ παθόντα τὰ ἔσχατα, ἀθλοφόρε, καὶ ἴλεως φάνηθι, ἰδοὺ γὰρ πάντας ὁ νῦν λοιμὸς, ἀοίκους πλανήτας, ἀνέδοξε καὶ ἀπόλιδας θάνατος γὰρ ἐν οἴκοις, θάνατος ἐν πλατείαις, καὶ ἐν πόλει καὶ κώμῃ νῦν θάνατος.

Δόξα πατρί.

Πρὶν μὲν Δαβὶδ, βλέψον τὸν ἄγγελον κτείνοντα, μυριάδας τοῦ λαοῦ ἰλέωσε, τοῦτον θυσία ἐν αἰθρῇ· σὺ δὲ Ἀθλοφόρε, ὁρῶν λοιμὸν τὸν συγκόπτοντα, τὰ πλήθη χριστονούμων, πρεσβειῶν σου θυσία, νοερά Θεὸν ἴλεων ἔργαται.

Καὶ νῦν καὶ αἰέ.

Μήτηρ Θεοῦ, τῶν κοπετῶν νῦν ἐπάκουσον, καὶ τῶν θρήνων ὥσπερ οἱ οἰκέται, ἐπὶ νεκροῖς ποιοῦσιν αὐτῶν, πτώματα γὰρ τούτων, πολλάκις μένουσιν ἄταφα, ὀρνέοις καὶ θηρίοις, οἱ μὲν κείμενα βρώσις, συμφορὰν τοίνυν τούτων οἰκτεῖρησον.

ᾠδὴ Ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ο φλογίζων πανώλης, καὶ τὴν φλογεράν προσλαβόμενος ἐξωθεν, ὥραν τὴν τοῦ θέρους, Βαβυλῶνος ὡς κάμιнос γέγονεν, ἐμπιπρῶν αὐτίκα, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένους, ἀλλὰ σὺ τοῦτον μάρτυς κατάσβεςον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὴν Χριστοῦ θεῖαν ποιμήνην, ἔθυσεν ἐσπάραξεν κατεθιοινήσατο, ὁ λοιμὸς ὡς πάνθηρ· ἀλλὰ σὺ πρεσβειῶν σου Χαράλαμπες, σιδηρὰ ἐν ράβδῳ πάταξον τοῦτον διὰ τάχους, καὶ τῆς λύμης αὐτοῦ ἡμᾶς λύτρωσαι.

Δόξα πατρί.

Η πληγὴ ἡ δεκάτη τοῦ Φαραὼ ἡμᾶς κατέλαβε· νῦν ὁ ὀλοθρεύων, ἐν οἰκίαις ἡμῶν πάντας ἔκτεινεν. Ἰερεῦ Κυρίου, αἷμα σου δεῖξον τῷ Δεσπότη, καὶ εὐθὺς ἐκδιώξει τὸν ὕλεθρον.

Καὶ νῦν καὶ αἰέ.

Εὐκατάπρηστος ὕλη, ἡ ἡμῶν κακία παρθένε γεγέννηται ἐξ ἧς συνεστράφη, ὁ λοιμὸς καὶ τοὺς πάντας κατέφλεξε, σὺ οὖν ὡς αὐλοῦ, πυρὸς δοχεῖον φλέξον ὕλην, καὶ ὁ φλέγων λοιμὸς συμφλεχθήσεται.

ᾠδὴ Σ'. Τὴν δέησιν.

Τὴν ἄμπελον τοῦ Θεοῦ τὴν εὐκαρπον, ἐξ Αἰγύπτου ὁ Χριστὸς ἦν μετῆρε, τῆς σκοτεινῆς, ἀθείας καὶ πλάνης, ὡς μονιὸς ὁ λοιμὸς ἐνεμήσατο, Χαράλαμπες Μάρτυς Χριστοῦ, τοὺς δόοντας αὐτοῦ ταχὺ σύντριψον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Σοὶ δέδοται, ἡ χάρις αὕτη Ἄγιε, ἐξαιρέτως παρὰ πάντας Ἀγίους πάειν λοιμοῦ, πανωλέθρου τὴν νότον· ἀλλὰ νῦν ταύτην ἐμπρακτον ποιήσον, διώξας τάχος τὸν λοιμόν, ἐξ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε.

Δόξα πατρί.

Ως δράκοντα Δανιὴλ διέρρηξε, Βαβυλώνιον τεχνάσματι θείῳ· οὕτω καὶ σὺ ὦ Χαράλαμπες Μάρτυς, τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ λυμαίνόμενον, διάρρηξον σῶν πρεσβειῶν, τῷ φαρμάκῳ, λοιμόν τὸν Αἰγύπτιον.

Καὶ νῦν καὶ αἰέ.

Προσπέσωμεν, ἀδελφοὶ καὶ κλαύσωμεν, καὶ Χριστῷ μετανοήσωμεν πάντες ἀπὸ ψυχῆς, καὶ καρδίας βοῶντες· φείτον λαοῦ σου φιλόανθρωπε Κύριε, καὶ παῦσον θραῦσιν τοῦ λοιμοῦ, δραστηκαῖς τῆς μητρὸς σου δεήσεσι.

Διάσωσον, ἐκ τοῦ κινδύνου λοιμοῦ τοῦ πανωλεθρίου, ἱερομάρτυς Χριστοῦ ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, τῇ ποιμένῃ σου τῇ θερμῇ καὶ ἀγίᾳ.

Ἀχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον κ. τ. λ.

Εἴτα τὸ κοντάκιον. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Ιερεῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ θύτα ἐννομώτατε, Ἰερεῖ Χαράλαμπες μεσίτευσον Χριστῷ, ὅπως ἐξάρη τοῦ λοιμοῦ, τὴν βαρυτάτην συμφορὰν, τὴν ἡμᾶς κατατρύχουσιν ἔχεις τὰ δυσωποῦντα, τοῦτον τίμια πάθη, καὶ τὸν μαρτύριον, τὸ σόν, ὃ δ' αὐτὸν χαίρων ἤνυσας.

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Στιχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνοματί μου λέγοντες ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι. Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων. Ὅρατε μὴ θροεῖσθε, δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὐπω ἐστὶ τὸ τέλος.

Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν. Καὶ ἔσονται λοιμοί, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους. Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὀδίνων.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου πρεσβείαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Εἴτα. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς ἡχος πλ. Β.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Θύτην ἐννομώτατον, καὶ ἀθλοφόρον Κυρίου, πολιὰν σεβάσμιον, γηραλέον φρόνημα καὶ πᾶν τίμιον· κεφαλὴν Θεῖαν τε· αὐτουργὸν θαυμάτων, ἐλατῆρα πανδαμάτορος, λοιμοῦ γινώσκοντες, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπος, ἡμεῖς πάντες οἱ δοῦλοι σου, τῇ σῇ ἀντιλήψει προστρέχοντες· ἴδε οὖν παμμάκαρ, τὴν θλίψιν καὶ τὴν κάκωσιν ἡμῶν, καὶ λύσον τάχος τὸν κίνδυνον, τοῦ πανώλους Ἀγιε.

Ὡδὴ ζ. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἰνα σε πάντες εὐφημῶμεν, ἵνα μέλωμεν, αἰεὶ τὸ ὄνομά σου, ἐξελθοῦ πειρασμοῦ, λοιμοῦ πανωλεθρίου, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, ὦ Χαράλαμπος τρισμακάρ.

Ἀγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Νέφος θανάτου ὀξυτάτου, κατεκάλυψεν, ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας· πρεσβειῶν σου πνοαῖς, σκέδατον τοῦ μάκαρ, καὶ τῆς ζωῆς ἀντήτειλον, καθορᾶν ἡμῖν αἰθρίαν.

Δόξα πατρί.

Λαίλαψ καθάπερ ἐμπεσοῦσα, διετάραξε τὸν βίον ἡμῶν πάντων· ὁ πανώλης λοιμός, ἀλλὰ σὺ ἀθλοφόρε, εἰς σταθεράν μετέβαλε, τὴν ζωὴν ἡμῶν γαλήνην.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ...

Λύτρεα τῆς λύπης Θεοτόκε, καὶ εὐρύχωρον δοχεῖον χαρᾶς κόσμου, λύσον λύπης πικρᾶς, λοιμοῦ τοῦ βροτοκτόνου, ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνεῦντάς σε καὶ χαρὰν ἡμῖν παράτχου.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει.

Σωφρονίζων ὡς δούλους ἀτακτοῦντας, ὁ Δεσπότης ἡμᾶς λοιμῷ μαστιζεῖ· ἐὰν λοιπὸν σωφρονισθῶμεν ἅπαντες, λύσει τὴν παιδείαν, ὡς Θεὸς ἐλέους, πρεσβείαις Χαράλαμπος.

Ἀγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Φεῖσαι φεῖσαι, λαοῦ τοῦ χριστωνύμου, ἀθλοφόρε, καὶ μάχαιραν Κυρίου, τὴν ἡβηδὸν ἅπαντας ἀποσφάττουσαν, ἤδη ἀοράτως, στρέφον εἰς τὴν θήκην σαῖς ὁροστικαῖς πρεσβείαις.

Δόξα πατρί...

Ηρηνώθη, ἡ πόλις ἡμῶν ἅπαντα, καὶ αἱ κῶμαι ἐγένοντο νῦν πόλεις καὶ ἐρημίαι, καὶ κατοικίαι ὠφθησαν, τοῦ λοιμοῦ τῷ ῥόβῳ, ὃν ἀποδιώξας ταῖς σαῖς πρεσβείαις μάκαρ.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ...

Χριστοῦ μήτηρ, καὶ μήτηρ χριστωνύμων, σὺ ὑπάρχεις παρθένε διὰ τάχος, τὰ κατὰ χάριν τέκνα σου, ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς κακωθέντας, καὶ σωφρονισθέντας τῇ τοῦ λοιμοῦ παιδείᾳ.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτω . . .

Παυτώμεθα τοῦ εἶναι ἄνδρες λοιμοί, ἐν καθέδρᾳ λοιμῶν καὶ τῶν κακῶν, ἀλλήλοις γενόμενοι ἀρχηγοί, μεταδιδόντες ἅπασι, τῆς διεφθαρμένης λύμης ψυχάς, καὶ παύσεται αὐτίκα, λοιμὸς ὁ τῶν σωμάτων, ὁ πάντας φθείρων τοὺς ἐγγίζοντας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ

Παρέβημεν Κυρίου τὰς ἐντολάς, τὴν προξενούσαν τοῖς πράττουσι, πάντες ἡμεῖς, διὰ τοῦτο πρόστιμον καὶ ποινὴν, τὸν θάνατον νῦν εὐρωμεν, καὶ τὴν τοῦ πανώλους διαφθοράν, θάνατος γὰρ ὑπάρχει, καθὼς βοᾷ ὁ Παῦλος ἀμαρτίας τὰ ὀφώνια.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ

Οὐκ ἔχωμέν τι δῶρον προσεγγεῖν, ἱκανὸν δησωπῆσαι Χαράλαμπες, οὐκ ἀρετάς, οὐ κατορθωμάτων ἔχνος βραχύ. Θεομὰ μικρά σοι δάκρυα, ταῦτα προσενέγκομεν ἐκ ψυχῆς, καὶ στεναγμοὺς ὀλίγους, οὓς πρόσφερε Κυρίῳ, καὶ λοιμοῦ σῶον πάνθ' ἀμάτορος.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ

Παράλαβε παρθένε πάστας χορούς, τῶν ἁλίων Ἀγγέλων τε, καὶ ἐκτενῆ ποίητον πρεσβείαν τῷ σῷ Υἱῷ δεῖξαν μαστοὺς καὶ χεῖρας σου· δεῖξον σπόγγον λόγχην καὶ τὸν σταυρόν, τὰ τὰ καὶ εἰς ἐκείνου καὶ οὕτω παῦσον Κόρη, λοιμοῦ τὴν νότον τὴν πανώλεθρον.

Μεγαλυνάγια

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς,

Τὴν ὑψηλότεραν τῶν οὐρανῶν . . .

Ἔτερα τοῦ Ἁγίου

Υψωσον τὰς χεῖράς σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου, χαριτόβρυτε Ἀθλητά, καὶ ῥῦται κινδύνων καὶ πάτης ἄλλης βλάβης, τοὺς σὲ παρακαλοῦντας μάρτυς Χαράλαμπες.

Τὸν ἐν ἱερεῦσι θαυματοργόν, καὶ ἐν ἀθλοφόροις, ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν τοῦ βροτοκτόνου, πανώλους ἐλατῆρα τὸν Μέγα Χαράλαμπε, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Εχοντες Ναόν σου τὸν Ἱερόν, τοῦτον ἀθλοφόρε, ὡς προπύργιον ὀχυρόν, προσφεύγομεν τούτῳ, καιρῷ τῷ τοῦ πανώλους, καὶ ἐπηρείας πάσης αὐτοῦ λυτρούμεθα.

Σκέπε φρούρει φύλαττε Ἀθλητά, τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην, καταφεύγοντας νῦν τὴν σὴν, καὶ ῥῦσαι ἐκ βλάβης λοιμοῦ τοῦ πανωλέθρου, ταῖς θεαῖς σου πρεσβείαις Μάρτυς Χαράλαμπες.

Μέγα σου τὸ ὄνομα ὁ Χριστός, καὶ τὴν δόξαν πᾶσιν, ὀρθόδοξοις χριστιανοῖς, ἐποίησε μάρτυς Χαράλαμπες γενναῖε, χαιμοῦ σε ἀναδείξας, ῥύστιν ὀξύτατον.

Νῦν καιρὸς ἀνάγκης ἦλθεν ἡμῖν, νῦν πάρεστι χρεῖα, βοηθείας Μάρτυς Χριστοῦ, λύτρωσαι οὖν πάτης ἀνάγκης τοῦ πανώλους, καὶ χεῖρα βοηθείας τάχιστα δρεξόν.

Πᾶται τῶν ἀγγέλων.

Πάντων προστατεύεις ἀγαθῇ.

Πάντας τοὺς τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, σοῦ ἀσπαζομένους εἰκόνα, Μάρτυς Χαράλαμπες, πάτης ἀπολύτρωσαι, ὀργῆς καὶ θλίψεως, καὶ ἐξαίρετον τρόπον δέ, τῆς νῦν κατεχούσης ἀνάγκης ἀπάλλαξον, τοῦ πανωλέθρου λοιμοῦ, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου πάντες, πάντοτε σωζόμενοι πόθῳ τὸ σεπτὸν σου ὄνομα γεραίρωμεν.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις.